



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 5/2013

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 17.10.2013. ГОДИНЕ

К-По₂ 5/2013

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 17. октобра 2013. године**

Дана 17.10.2013. године председник већа отвара заседање у кривичном предмету Вишег суда у Београду, К-По₂ 5/13, против окривљеног Ђуре Тадића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије у вези чл.22 Кривичног закона Савезне Републике Југославије, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије, КТО 3/13 од 08.04.2013. године.

Претрес **СЕ НАСТАВЉА** пред неизмењеним саставом већа.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Снежана Станојковић,**
- оптужени **Тадић Ђуро лично,**
- бранилац оптуженог, адвокат **Дијана Хајдуковић Росић.**

Кажите ми, да ли су приступили, да ли имамо обавештење да су приступили позвани сведоци? Значи сви сведоци су ту, је ли тако?

Приступили сведоци: Драгиша Вулин, Душан Поповић, Бранко Кокот и М [REDACTED]
М [REDACTED]

Да ли је неко изјавио да жели први да буде испитан? Да, М [REDACTED] М [REDACTED]. А М [REDACTED] М [REDACTED] хоће први?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

НАСТАВЉА СЕ главни претрес у фази доказног поступка пред неизмењеним саставом већа.

Врши се аудио снимање главног претреса, а препис тонског снимка, биће саставни део записника о главном претресу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку испита сведок М [REDACTED] М [REDACTED]

Позовите сведока М [REDACTED] М [REDACTED]

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]

Председник већа: Добар дан.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Добар дан.

Председник већа: Можете сести. М [REDACTED] М [REDACTED] је ли тако?

Сведок М [REDACTED] д М [REDACTED]: Јесте.

Председник већа: Даћете нам Вашу личну карту да извршимо проверу Вашег идентитета.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] чији је идентитет утврђен увидом у личну карту издату од БиХ број [REDACTED]

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] са личним подацима као на записнику о саслушању пред истражним судијом Вишег суда у Бихаћу од 20.06.1995. године.

Мирсаде, позвани сте овде као сведок на предлог тужиоца за ратне злочине, да се изјасните о свим чињеницама и околностима које су везане за убијање цивила у месту Дуљци 23. септембра 1992. године. Као сведок, дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа представља кривично дело и не смете ништа прећутати од онога што Вам је познато о овом догађају. Нисте дужни да одговарате на питања, којима бисте себе или Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном прогону. Дужни сте да суду пријавите сваку промену адресе.

Да ли се заклињете да ћете пред судом говорити истину и да нећете ништа прећутати?

Сведок М [REDACTED] д М [REDACTED]: Да.

Председник већа: Опоменут да је дужан да говори истину, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања којима би себе или свог блиског сродника изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном прогону, да је дужан да суду пријави сваку промену адресе пребивалишта, након положене заклетве у смислу чл.96 ЗКП-а, изјави:

М■■■■■■, Ви сте дали Ваш исказ, као што сам навела, пред истражним судијом Вишег суда у Бихаћу. Ми имамо један мали проблем, један део Вашег исказа, то су вероватно уочили и бранилац, тужиоцу је познато, није читљив, покушали смо да прибавимо други, међутим и други који је прибављен, такође није читљив. Али овај део где се изјашњавате управо о овим догађајима, због чега сте и предложени овде да приступите на главни претрес, је јасан и види се. Кажите нам, да ли Ви остајете при овом исказу који сте дали и ево пред овим већем, ту је присутан и окривљени Ђуро Тадић, који је оптужен за ово кривично дело, тужилац за ратне злочине, бранилац окривљеног, изнесите све оно чега се сећате о овом догађају и која сазнања имате.

Сведок М■■■■■■ М■■■■■■ Ја могу да почнем, али пре на дан, када је нападнут овај Орашац.

Председник већа: Можете слободно неометано да изнесете Ваш исказ.

Сведок М■■■■■■ М■■■■■■ Када смо кренули, тога се детаља сећам, Слободан, Гојко, Гојко, Слободан и Ресан, то су та три имена, е, и сада молио бих да ми некако постављате питања или, јер ја сам имао кашикару и онда мени.

Председник већа: Имали сте?

Сведок М■■■■■■ М■■■■■■: Кашикару ону бомбу.

Председник већа: Погођени сте?

Сведок М■■■■■■ М■■■■■■: Па да и онда ја питање не знам.

Председник већа: Сагласни сте? Изволите, тужиоче.

Заменик тужиоца: Добар дан, заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић. Значи били сте повређени. Да ли можете да пратите питања која Вам постављам?

Сведок М■■■■■■ М■■■■■■: Само Ви поставите.

Заменик тужиоца: Добро. Значи као што Вам је председница већа рекла, давали сте исказ. Ја бих само почела са тим, да ли сте Ви познавали Т■■■■■■ Т■■■■■■?

Сведок М■■■■■■ М■■■■■■: Т■■■■■■ Т■■■■■■?

Заменик тужиоца: Да.

Сведок М■■■■■■ М■■■■■■: Да ли је то младић онај, млад момак био?

Заменик тужиоца: Т■■■■■■ Т■■■■■■ представник из Орашца, да ли се сећате?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Јесам Т [REDACTED]

Заменик тужиоца: Јесте Т [REDACTED]?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Познавао сам га.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате нешто везано за Т [REDACTED] Та [REDACTED]?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Он је дошао, ја се не сећам датума, не могу тачно рећи, али дошао је у Кулен Вакуф, стао је поред нас ту.

Заменик тужиоца: Не, не, чекајте мало, Т [REDACTED] Т [REDACTED] који је погинуо.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Дозволите само мало да кажем.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Он је погинуо, он је тај дан погођен, у Кулен Вакуфу шест лешева ми је дошло и он је био ту погођен.

Заменик тужиоца: Он је страдао, хоћете да кажете?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Да, страдао је.

Заменик тужиоца: Кажите ми, где сте Ви становали 1992. године?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: 1992. године, како мислите где сам становао?

Заменик тужиоца: Место, одакле сте.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: У Орашцу.

Заменик тужиоца: Орашац?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Баш из Орашца?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Добро. Сада ћемо кренути везано за 23. септембар 1992. године и убиство цивилних лица у Дуљцима. Да ли сте Ви знали тада да је постојала радна обавеза брања шљива?

Сведок М[REDACTED] М[REDACTED]: Знао сам.

Заменик тужиоца: Кажите ми, где сте били тог 23. септембра, да ли се сећате, 1992. године?

Сведок М[REDACTED] М[REDACTED]: 23. септембар, на нас су напали 22. у Орашцу и онда ја сам избегао у, деда су заклали, нану, са два метка и овај, онда сам нашао горе, не сећам се имена тих људи, не могу се сетити њихових имена, једног закланог, наживо, другог М[REDACTED] М[REDACTED] је томе име, М[REDACTED]м, сада што причам.

Заменик тужиоца: То говорите о Орашцу?

Сведок М[REDACTED] М[REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Добро, сада ми реците, везано за Дуљке.

Сведок М[REDACTED] М[REDACTED]: Везано за Дуљке?

Заменик тужиоца: Да.

Сведок М[REDACTED] М[REDACTED]: Ја сам то вече побегао јер су прво на нас наскочили до Орашца. Ја сам побегао у шуму, у њиве доле.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок М[REDACTED] М[REDACTED]: Онда сам ујутру тачно тај датум, молим Вас да Ви кажете којег датума.

Заменик тужиоца: У реду.

Сведок М[REDACTED] М[REDACTED]: Кренуо да нађем деда и нану. И када смо их нашли, деда сам нашао на степеницама, овако ноге су му унутра, а тело је напољу и заклан је. Нана је само са две оне чауре су нађене на њој. И шта још желите? Јесам рекао ја нешто, реците ми само, ја заборавим.

Заменик тужиоца: Кажите везано за те цивиле који су страдали у Дуљцима приликом брања шљива. Да ли нешто знате, а ако знате, кажите нам и ако се сећате, ако не, Ви нам то тако кажите.

Сведок М[REDACTED] М[REDACTED]: Овако, ја сам отишао, то је сутрадан, то је тај датум када су они побијени.

Заменик тужиоца: Разумем.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Ја сам се вратио и онда су запуцали на нас. Морао сам бежати, посебно деда и нану да их закопамо, ја и отац. И када су, то је неких трајало пола сата док смо ми копали, они су изнад куће имао је пут један и кренули су одоздо и када су видели нас у дворишту, ја тражио крампове и лошате и онда су запуцали на нас и ја сам у том моменту побегао преко једног потока и доле према Дуљцима.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Побегао сам и отишао сам ја у један, један човек мој неки рођак дође, убио је то сво становништво, заборавио сам му име. И рекао сам, рекох, бежите, рекох, убијао је све од реда. Вели, не знам ја, видећу шта ћу.

Заменик тужиоца: Јесте Ви видели то што је поубијано?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Те цивиле доле, што су поубијали они, ја сам стицајем околности побегао у шуму изнад Басачева и сада доле где су они радили, ја сам видео са дрвета, а пуцали су на нас навече, разумете.

Заменик тужиоца: Разумем.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] И онда сам ја побегао горе, отишао, рекох, када сам обавестио И [REDACTED] В [REDACTED] и те који су овај и он је и само мало, И [REDACTED] В [REDACTED] када сам обавестио то шта је, нисам њега тада видео, њега сам видео након, после пола сата, нашао сам овога рођака једног.

Заменик тужиоца: Кажите ми, да ли Ви видите то убијање цивила, да ли чујете пуцањ?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Не, не, да Вам кажем, само чујем пуцањ. Стицајем околности ја сам побегао у шуму горе.

Заменик тужиоца: То сам разумела.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] И попео се на дрво, на дрво, да видим, а у међувремену овај је бежао исто доле и ја рекох „шутити“, звао сам га и рекао да шутити, Изета и његову жену.

Заменик тужиоца: Јесу они били на брању шљива?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Не, он није био на брању шљива.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Е онда сам ја, они када су доле кренули, „110“ је отишла у врх горе села, не, дошла је прво црвени „Голф“ и друга „110“ и не знам још је било пар аута.

Заменик тужиоца: Да ли можете да нам кажете, колико је отприлике било сати?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Сати је било, можда је било око 9-10 сати, отприлике, не знам.

Заменик тужиоца: Јесте сигурни?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Тешко ми је рећи сада.

Заменик тужиоца: Добро и само уколико можете да кажете, ту док сте Ви у тој шуми, гледате, како сам разумела из Вашег описа, Ви некако гледате низбрдо или сам ја.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Ја сам на висини у тој шуми. И њих видим како радници, радници ходају, али не видим им лице, не видим, ипак сам далеко био ја у шуми, далеко од њих.

Заменик тужиоца: А да ли видите то када долазе војна лица?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Видео сам када, дошао је, дошао је цип, не, не, дошао је овај „Голф“.

Заменик тужиоца: Добро, не морате уопште да, не морате уопште да определите.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] И она „110“ отишла горе, окренула се и вратила се доле и стала код тих аута и још сам видео, нисам видео како су их убијали, али сам видео када су пуцали, пуцали и онда су дошли и једно пола сата, пола сата су радили нешто око тога. Онда су одједном, запалили су једну, дим, ватра, сада, највероватније, по мом мишљењу, да су то била тела, када су их побили. Ако нису, не знам.

Заменик тужиоца: Хвала Вам. Кажите ми још, да ли Ви остајете у Орашцу после овог догађаја?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Па остајем, како да не.

Заменик тужиоца: А кажите ми, да ли сте чули након тога шта се догодило, шта је причао Орашац и остали? Да ли се говорило о убиству тих цивилних лица?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Па, није се говорило овај, тада су сви се разбежали из Орашца и ми смо побегли преко ове, Хрватска, ми смо побегли тамо, преко.

Председник већа: Само да разјаснимо, тужилац Вас је питао, да ли сте остали у Орашцу, колико сте, Ви кажете, јесам. Колико сте дуго после овог догађаја боравили ту?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Једно три, три или четири дана, не могу се сада сетити, толико.

Заменик тужиоца: Кажите ми само још једно, да ли познајете Ви овде оптуженог Ђуру Тадића?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Ја га не познајем, можда је то период голем, дуг, али ја...

Заменик тужиоца: А кажите ми, да ли познајете Зорана Тадића?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Е, Зорана сам познавао, али знате како, он је ишао у школу а ја на посао и њега сам пар пута видео сам га овако у аутобусу, када се возим аутобусом.

Заменик тужиоца: Јовицу Тадића званог „Кајо“?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Тога не знам.

Заменик тужиоца: Зорана Бергу?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Зоран, не знам.

Заменик тужиоца: И Жељко Бабић, да ли Вам је познато?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Не, ја сам рекао тројицу да познајем, ову тројицу и.

Заменик тужиоца: А Светка Тадића евентуално да ли познајете?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Ја њих познавао сам неке од њих овако, али нисам, не знам му ни име ни.

Заменик тужиоца: Добро, хвала Вам, толико.

Председник већа: Браниоче, изволите.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала, ја немам питања.

Председник већа: Намате питања, окривљени, да ли Ви имате неко питање?

Опт. Ђуро Тадић: Не.

Председник већа: Немате? М [REDACTED], Ви сте рекли у 10 сати када Вас је питао тужилац, да сте то видели, да ли мислите увече у 22 часа или ујутру?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Не, не, ујутру.

Председник већа: Ујутру?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Ујутру, ујутру.

Председник већа: Ви сте у Вашем претходном исказу рекли да сте, када сте се враћали, да ли сте се то враћали од Хусе?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Од кога?

Председник већа: Од Хусе, код кога сте били?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Не разумем.

Председник већа: Где сте били, од кога сте се враћали, да сте дошли до аутобуске станице?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Не разумем.

Председник већа: Када сте видели ова возила, да сте били код аутобуске станице?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Не, тада су нас потерали, од куће моје, моје куће, јер моја кућа је као у Орашцу, а горе су Дуљци, напред. И онда су запуцали и онда сам бежао преко потока и горе побегао.

Председник већа: Бежали сте од Орашца према Дуљцима?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Да, да.

Председник већа: И код аутобуске станице, помињали сте неку аутобуску станицу у Вашем претходном исказу. Коју сте то аутобуску станицу видели?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Не знам о чему се ради.

Председник већа: Па рекли сте: „Када сам се враћао, ја сам у близини, код аутобуске станице видео три возила“.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Па то код аутобуске станице, извињавам се, овај, они су дошли овај асфалтом и ја сам био.

Председник већа: Из ког правца?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: И ја сам био горе у шуми, а они су дошли код аутобуске, била је аутобуска станица ту, где су стали ови.

Председник већа: Аутобуска станица на путу, је ли тако?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Да, на путу.

Председник већа: Ту сте видели та три возила?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Ту сам видео три возила и четврту „110“ отишла је пола горе и заокренула се и вратила се назад.

Председник већа: Кажите ми, колико је та, како Ви називате, аутобуска станица удаљена од те куће где се овај догађај десио? Да ли знате, где је та кућа где су убијени ови берачи шљива?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Ја не знам да кажем тачно где је ко убијен и како је, јер ја сам гледао у страну, поред је шума, ја ништа не видим, овако горе још је пуцано према мени, према шуми горе, али ја нисам видео ниједног човека нисам видео како је пао.

Председник већа: Ви не можете да видите, само чујете?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Па да, нисам могао видети, него могу само да чујем. Ако су убијени, највероватније, не знам их.

Председник већа: Добро, Ви сте рекли у Вашем исказу да је Слободан Ћирић био у Вашој кући претходног дана.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Јесте.

Председник већа: Да је био пијан, да је причао неразговорно.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Да.

Председник већа: Али да сте могли да закључите да је он рекао да међу Муслиманима нема пријатеља и да ће он ићи убијати. Да ли је то тачно?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: То је он рекао, али по дану, када је дошао од Ш [REDACTED] М [REDACTED], он је отуд Орашац, кажем Орашац.

Председник већа: Само моменат, по дану, који је то био дан, дан пре овог догађаја, колико је то било пре овог догађаја?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Дан, дан пре овог догађаја, дан пре.

Председник већа: Добро, и шта је рекао?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] И рекао је, где си рекох био, шта си радио, ма ништа, нема везе, што си крвав, овако на руци, каже, ма то је нека крв од онога и готово, то је он завршио.

Председник већа: Ви сте видели крв на његовој руци?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: На руци и на уху, овде не знам.

Председник већа: Добро. Ко ме је он то рекао?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Рекао је мени, ја сам га питао, он је дошао.

Председник већа: Не, него да ли је тачно да је рекао да међу Муслиманима нема пријатеља и да ће их он ићи убијати?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Јесте, не знам ја то, предамном није рекао.

Председник већа: Тако сте изјавили, ево овде на записнику о Вашем испитивању стоји.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Не знам, могуће је да сам нешто и рекао, па сада не могу, разумете, ја сам кашикару, ја сам стварно, мислим.

Председник већа: Ево ја ћу да Вам прочитам: „Тог дана 22.09.1992. године, негде између 4 и 5 сати после подне, нашој кући је дошао Слободан Ћирић, којег сам раније познавао, био је сав крвав по уху. Тада је он разговарао са мном и мојим оцем, али је неразговорно говорио, али се из његовог разговора могло разабрати да је рекао да међу Муслиманима нема пријатеља и да ће и он ићи убијати“.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Није било говора о убијању, али као немам пријатеља и то, нису пријатељи.

Председник већа: Па добро, зашто сте рекли да је рекао да ће ићи да убија?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Можда сам заборавио, не знам.

Председник већа: Да ли све оно што сте тада рекли, да ли је то унето верно у записник који сте Ви потписали?

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED]: Па то је.

Председник већа: Питам Вас због оцене веродостојности овог Вашег исказа који сте дали.

Сведок М [REDACTED] М [REDACTED] Ја Вама могу да одговорим, да ми је жао што.

Председник већа: Да ли Вам је рекао или није рекао да ће ићи убијати, ето то је питање, да нам објасните?

Сведок Мирсад Меших: Није рекао да ће ићи убијати, није рекао то, али је рекао нешто у том стилу, то треба побити.

Председник већа: Добро, да ли је Вама прочитан.

Сведок Мирсад Меших: Нешто слично.

Председник већа: Само моменат, да ли је Вама прочитан овај записник који сте Ви потписали, пре него што сте потписали, да ли сте слушали диктирање записника?

Сведок Мирсад Меших: Па и ако је био, то је било одмах након рата, након рата.

Председник већа: Кажите ми, да ли сте ово рекли, зашто сте потписали записник?

Сведок Мирсад Меших: Не знам, могуће да сам то и рекао, не знам, не могу се сада сетити.

Председник већа: Значи, не сећате се?

Сведок Мирсад Меших: Не сећам се.

Председник већа: Не сећате се ни да Вам је то рекао, ни да ли сте Ви то изјавили на записнику, је ли тако?

Сведок Мирсад Меших: Па не сећам се, једноставно.

Председник већа: Добро, нема других питања? Да ли неко од чланова већа има питања? Окривљени нема. Кажите ми, да ли сте Ви имали неке трошкове за долазак?

Сведок Мирсад Меших: Па имао сам, имао сам, колега овај аутом ме довезао.

Председник већа: Да ли имамо трошкове? Какве сте трошкове имали?

Сведок Мирсад Меших: Па за пут, ни за шта друго.

Председник већа: Како сте дошли на главни претрес?

Сведок Мирсад Меших: Па он је довезао, како је њему име?

Председник већа: Да ли Вас је полиција довезла до границе, па Вас преузела Ваша полиција, је ли тако?

Сведок Мирсад Меших: Не, ми смо дошли својим.

Председник већа: Значи то је све плаћено, немате никакве Ваше личне трошкове?

Сведок Мирсад Меших: Ништа немам.

Председник већа: Да ли постављате захтев да Вам неке трошкове накнадимо?

Сведок Мирсад Меших: Па неку, неку, нешто да ми дате, ако дате.

Председник већа: На име чега?

Сведок Мирсад Меших: Па на моје име.

Председник већа: А зашто трошкове, какве сте трошкове имали? Ми морамо да имамо разлог због чега исплаћујемо трошкове. Ако сте довежени, нисте лично.

Сведок Мирсад Меших: Не, не, доведен сам директно.

Констатује се да сведок изјављује да није имао трошкове за долазак на главни претрес, да је дошао организовано и да никакве трошкове није сносио лично.

Сведок Меших Мирсад се отпушта и истом се дозвољава да се удаљи из суднице.

Можете ићи. Да позовемо Драгишу Вулина, тужиоче, Драгишу Вулина.

Сведок ДРАГИША ВУЛИН

Сведок Драгиша Вулин: Добар дан.

Председник већа: Добар дан. Драгиша Вулин, је ли тако?

Сведок Драгиша Вулин: Да, да.

Председник већа: Ви сте од стране Тужилаштва предложени да будете саслушани овде на главном претресу. Ви сте у свом исказу већ истакли да је дошло до замене идентитета, али обзиром да сте предложени, ми ћемо Вас саслушати на те околности да бисмо разјаснили те чињенице. Даћете нам личну карту да бисмо утврдили Ваш идентитет.

Сведок Драгиша Вулин, идентитет сведока утврђен увидом у личну карту издату од БиХ, број [REDACTED].

Упозорен на дужност казивања истине, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања, којима би себе или свог блиског сродника, изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, да је дужан да суду пријави сваку промену адресе.

Да ли сте схватили упозорења?

Сведок Драгиша Вулин: Јесам.

Председник већа: Дужни сте да говорите истину, не смете ништа прећутати од онога што Вам је познато о догађају због кога сте позвани и предложени да будете испитани као сведок. Нисте дужни да одговарате на питања којима бисте блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном прогону. Да ли се заклињете пред судом да ћете говорити истину и да нећете ништа прећутати од онога што Вам је познато?

Сведок Драгиша Вулин: Заклињем се.

Председник већа: Након положене заклетве у смислу чл.96 ЗКП-а изјави:

Ви сте саслушани пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона дана 29.01.2008. године. Тада сте Ви истакли да вероватно да Ви нисте били на овом увиђају, да је вероватно дошло до замене идентитета и указали сте да је тада постојало лице Вулин Душан или Драган и описали сте неке карактеристике које се односе на физички изглед тог лица. Кажите нам да ли Ви остајете при овом исказу, да ли имате нешто ново да изјавите? Изволите, можете неометано да изнесете Ваш исказ.

Сведок Драгиша Вулин: Саслушан сам ја и други пут у Кантоналном тужилаштву прошле године, значи два пута сам саслушан. У међувремену од првог саслушања тужилац Јасмин кантонални тужилац Месић ме питао да ли је постојао случајно неко да је могао у моје име да се представи да је као Вулин. У јединици је постојао да ли Душан или Александар Вулин потпоручник, а ја сам био капетан прве класе у то време. Ја сам био заменик команданта јединице, батаљона војне полиције, то је највећи ниво организовања јединице војне полиције у војсци и као заменик команданта никада нисам био на увиђају и никада у животу нисам ушао у место Кулен Вакуф.

Председник већа: Тужиоче имате ли каквих питања за сведока?

Заменик тужиоца: Само ако дозволите, само бих питала пошто сте свакако били на том подручју мене занима, Ви сте пред Кантоналним тужиоцем рекли да те

2008. приликом Вашег испитивања први пут чујете да се десило убиство цивилних лица у месту Дуљци надомак Кулен Вакуфа.

Сведок Драгиша Вулин: Тачно, први пут сам тад чуо 2008. године. Ја сам по тој организацији као заменик команданта углавном био у борби. Значи са јединицом у рату, та јединица је чак имала и тенкове и транспортере и била на ратиштима а она је у свом саставу имала одељење за послове војне полиције, то је нешто као крим. полиција при станицама полицијским и они су у стручном погледу углавном били подређени органу безбедности, тај ниво организовања у војсци је био корпус. Старешина јединица војне полиције је био, сад је покојни, мајор Ловре Вељко који је једноставно само могао да зна кад му се јави лице да иде на увиђај или некакву радњу да га упути и да му обезбеди превоз. А остало је радио по наредби органа безбедности.

Заменик тужиоца: Кажите ми кад је умро Ловре?

Сведок Драгиша Вулин: Колико се ја сећам умро је 2001. или 2002. и сахрањен овде у Нишу а овај официр ако, други потпоручник живи негде у Србији али нисам успео сазнат где.

Заменик тужиоца: Добро и сад, данас сте нам рекли Душан или Александар Вулин, да је постојало лице?

Сведок Драгиша Вулин: Ја мислим више да име му оца [REDACTED] а да је право име Александар, не могу баш, углавном смо се ми ословљавали по презимену.

Заменик тужиоца: Јел то исто оно лице што сте...

Сведок Драгиша Вулин: Да, исто то лице.

Заменик тужиоца: Рекли 2008.

Сведок Драгиша Вулин: Исто то лице, исто то лице. Био је потпоручник.

Заменик тужиоца: Био је потпоручник?

Сведок Драгиша Вулин: Да.

Заменик тужиоца: Али исто тако сте рекли приликом давања те изјаве да ни он не би могао бити у хијерархији тај који би изашао на лице места уколико се и пријавило то кривично дело, тако да...

Сведок Драгиша Вулин: Јер официри у служби у јединицама војне полиције у војсци не врше увиђаје. Увиђајне радње врше подофицири.

Заменик тужиоца: Јесте. Да ли се Ви сећате у оквиру тога док сте били на тој дужности заменика да ли је икада неко из цивилне полиције пријавио било које кривично дело па су изашли припадници војске.

Сведок Драгиша Вулин: Ми смо углавном како да Вам кажем, приводили радили радње када су у питању војна лица.

Заменик тужиоца: Да ли је било таквих случајева да је неко процесуиран и да је било кривичних пријава везано за учиниоца који је војно лице да ли се сећате?

Сведок Драгиша Вулин: Па ја мислим не, не сећам се.

Заменик тужиоца: Толико, хвала.

Председник већа: Да ли Ви имате браниоче питања за сведока?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала Вам немам питања.

Сведок Драгиша Вулин: Било је у служби за ратни злочин, добро, нисмо се разумели.

Председник већа: Окривљени, да ли Ви имате неко питање за сведока? Чланови већа? Ја Вам се захваљујем што сте дошли. Да ли сте имали трошкове неке за долазак? Како сте дошли?

Сведок Драгиша Вулин: Аутобусом сам дошао.

Председник већа: Аутобусом. Колико је аутобуска карта?

Сведок Драгиша Вулин: 41 или 42 марке, 45 марака у једном правцу.

Председник већа: То је 5.000,00 динара јел тако?

Констатује се да сведок тражи трошкове на име трошкова превоза. Ви сте дошли из?

Сведок Драгиша Вулин: [REDACTED].

Од [REDACTED] од [REDACTED] до Београда у износу од 45 конвертибилних марака, КМ.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата сведоку Драгишу Вулину трошкова кривичног поступка у износу од 5.000,00 динара.

Председник већа: Служба суда ће Вам исплатити трошкове, вратићете се након што изађете па ће Вам исплатити одмах ове трошкове. Можете да се удаљите.

Сведок Драгиша Вулин: Хвала.

Констатује се да се сведок отпушта и да му је дозвољено да се удаљи из суднице.

Председник већа: Кокот Бранко. Ко нема лична документа од ових сведока који су приступили? Кокот. Не можемо без личних докумената. Да не чека ево да видимо шта је проблем па онда да му саопшtimo на следећем претресу, да га позовемо за следећи претрес.

Сведок БРАНКО КОКОТ

Сведок Бранко Кокот: Добар дан.

Председник већа: Добар дан. Ви сте Кокот Бранко, чујем да постоји проблем да немате код себе ништа од докумената на основу којих би могли бити проверени, на основу којих бисмо могли да Вас идентификујемо.

Сведок Бранко Кокот: Тачно, тачно.

Председник већа: Шта је проблем сада?

Сведок Бранко Кокот: Па проблем је у томе што сам колима дошао, онда кад сам границу прелазио кад сам давао исправе, пошто ја то држим у колима, возачка, саобраћајна, ту је и лична карта и тако, а колима нисам дошао, кола су остала горе.

Председник већа: Добро. Ми имамо у спису Вашу фотографију са...

Сведок Бранко Кокот: Ако треба ми можемо отић донет, није проблем.

Председник већа: Ког је то документа?

Идентитет сведока утврђен на основу базе података полицијских органа Босне и Херцеговине а који је здружен спису из исказ сведока дат пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ дана 04.01.2008. године.

Председник већа: Јел знате можда Ваш број личне карте напамет?

Сведок Бранко Кокот: Не знам.

Члан већа судија Драган Мирковић: А јединствени матични број знате то?

Сведок Бранко Кокот: [REDACTED] Јесте, јесте то је, може бит само штампарска грешка.

Председник већа: Од стране тужилаштва за ратне злочине предложени сте да будете саслушани овде на главном претресу у овом кривичном поступку који се води против присутног окривљеног Ђуре Тадића. Као сведок дужни сте да говорите истину и не смете ништа прећутати о ономе што Вам је познато о догађају који је предмет расправљања на главном претресу. Нисте дужни да одговарате на питања којима бисте себе, свог блиског сродника довели до кривичног прогона, тешке срамоте или знатне материјалне штете а дужни сте да говорите истину, дужни сте да суду пријавите сваку промену Ваше адресе. Кажите ми да ли се заклињете да ћете пред судом говорити истину и да нећете прећутати ништа од онога што Вам је познато и што пред судом будете питани?

Сведок Бранко Кокот: Заклињем се.

Сведок опоменут да је дужан да говори истину, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, да није дужан да одговара на питања којима би себе или свог блиског сродника изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном прогону, да је дужан да суду пријави сваку промену адресе. Након положене заклетве у смислу чл. 96 ЗКП-а изјави:

Председник већа: Изволите можете неометано да изнесете Ваш исказ. Ви сте саслушани пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ дана 04.01.2008. године. Да ли остајете при овом исказу и чега се сећате а што можете овде о том догађају изјавите на главном претресу, можете да се слободно изјасните.

Сведок Бранко Кокот: Радио сам као криминалистички техничар, у Орашцу се десило, да ли у Орашцу или у Ђуковима, не знам ни ја тачно сада, углавном тамо једно село код Кулен Вакуфа су се десила наводна убиства и изашао сам на лице мјеста као овлаштени радник као криминалистички техничар да обавим увиђај. На лицу места кад сам дошао било је...

Председник већа: Само, можете одмах лице места да прецизирате где се налази кад кажете лице места.

Сведок Бранко Кокот: Па у Орашац, Ђукови.

Председник већа: Ђукови.

Сведок Бранко Кокот: Не знам сад тачно јел Орашац или Ђукови, заборавио сам мислим, пошто ја слабо познајем тај терен нисам ја то упознао, тад сам први пут био у животу и задњи.

Председник већа: Да ли Вам је познато колико су удаљени Ћукови од Орашца?

Сведок Бранко Кокот: Колико су?

Председник већа: Удаљени Ћукови од Орашца.

Сведок Бранко Кокот: Па не знам, можда. Не знам, кажем знам ту релацију за Вакуф и тад сам отишао из Рипча службеним возилом. Отишао сам на лице места ја и колега и ту смо онда вршили тај увиђај у ствари ја сам имао ако се то може назвати увиђајем пошто нисам имао никакве опреме, имао сам само неки фотоапарат, ја сам онда то затечено лице места усликао, фотографисао, било је ту још поред кућа пар лешева и то сам фотографисао, друго ништа нисам урадио, они су били сви по мојој некој процени оно што сам ја могао да видим, убијени ватреним оружјем. Имали су ове ране од зрна на себи.

Председник већа: Добро. Да ли сећате још нечег?

Сведок Бранко Кокот: Молим?

Председник већа: Да ли се сећате још нечег?

Сведок Бранко Кокот: У суштини то је то. Више ничег другог сад не могу, можда неки детаљ шта ја знам, није битно, ходали смо ја и колега од куће до куће, ту где је било и то што смо затекли ја сам направио пар фотографија о тим стварима, прегледали и вратили се назад и ја мислим да још на једном месту наводно да је било исто неко убиство али сад се ја не сећам тачно да ли сам тај исти дан, да ли смо ми отишли, пошто се ради ту на истом месту кажем Ћукови или Орашац не знам тачно, овај ту је исто наводно извршено убиство сад не знам да ли смо тај исти дан кад смо вршили овај увиђај где су били ови лешеви, или сутрадан дошли на то место углавном, ту није било ничега, била је само ливада, неки воћњак и неки наводно траг је био нешто као мало она земља да је остругана или нешто али ништа није указивало на неке ... то је то.

Председник већа: Добро. Тужиоче изволите имате питања?

Заменик тужиоца: Дobar дан. Снежана Станојковић заменик тужиоца. Ајмо одмах да појаснимо. Значи то идете у Орашац и вршите крим.технички увиђај за убиство. Мене сад занима тај воћњак и у воћњаку...

Сведок Бранко Кокот: Шта Вас занима, извињавам се?

Заменик тужиоца: Воћњак.

Сведок Бранко Кокот: Воћњак.

Заменик тужиоца: Дуљци, јел сте чули за Дуљке? Место Дуљци.

Сведок Бранко Кокот: Дулибе?

Заменик тужиоца: Дуљци.

Сведок Бранко Кокот: Не.

Заменик тужиоца: Не? Одакле сте Ви?

Сведок Бранко Кокот: Из [REDACTED]

Заменик тужиоца: Да ли сте живели у [REDACTED]?

Сведок Бранко Кокот: Да, рођен у [REDACTED]

Заменик тужиоца: У месту?

Сведок Бранко Кокот: [REDACTED] улица [REDACTED]

Заменик тужиоца: Нисте из Рипча?

Сведок Бранко Кокот: Не, рођен сам у Рипчу али сам одмах отишао у [REDACTED]
након годину-две, чим сам...

Заменик тужиоца: Знате онда Рипач и око Рипча?

Сведок Бранко Кокот: Да, да, зато онај...

Заменик тужиоца: Зато се можа не сећате тог места Дуљци?

Сведок Бранко Кокот: Не, стварно.

Заменик тужиоца: Дуљци.

Сведок Бранко Кокот: Не.

Заменик тужиоца: Кажите ми онда значи мене занимају убиства цивила у вођњаку.

Сведок Бранко Кокот: У?

Заменик тужиоца: Вођњаку. Који су били на радној обавези и приликом обављања те радне обавезе они су убијени 18 цивилних лица.

Сведок Бранко Кокот: Рекао сам сад ово задње, да, ове задње моје реченице. Ја се не сећам тачно да ли смо ми тај исти дан, ајде да кажем сат-два увиђаја један

значи ово где смо затекли те лешеве поред кућа, а ово је значи... сад не знам дал смо тај исти дан то обавили или смо дошли сутрадан. Али ту кажем, нисмо нашли ништа.

Заменик тужиоца: Јел сте затекли тела ту?

Сведок Бранко Кокот: Ма не, ништа, ништа. Ништа није било, то је било чисто све, потпуно чисто онај мислим воћњак, оно.

Заменик тужиоца: А то где сте затекли тела није ми нешто јасно. То где сте затекли тела...

Сведок Бранко Кокот: Не, ја Вам кажем...

Заменик тужиоца: Молим Вас сачекајте. То претходног дана што мислите да сте затекли тела, где је то у односу на ово место где је било све равно и да није било тела?

Сведок Бранко Кокот: Па подаље, подаље, то је насеље, то је насеље не знам ни ја сад, не могу ни ја објаснити јер кажем ја слабо географски тај терен познам. Тад сам први пут био можда сат, два, три колико сам се задржао. То је све и сад о тим неким не могу да говорим. Та тела што су била, то је било насеље, ту су биле куће и људи ти убијени су били поред својих кућа у дворишту или у ватри, тако.

Заменик тужиоца: Да ли сте утврдили идентитет тих убијених код кућа тих?

Сведок Бранко Кокот: Нисмо могли утврдити идентитет јер нисмо имали на основу чега, после шта је било како...

Заменик тужиоца: Добро. Кажите ми ту где затичете то да је рађена нека како кажете у Вашој изјави радна машина.

Сведок Бранко Кокот: Не знам ја да ли је радила машина, ја то нисам рекао.

Заменик тужиоца: Извините.

Сведок Бранко Кокот: Кажем било је ту нешто мало онај, не знам како да Вам...

Заменик тужиоца: Да ли је било паљевина неких?

Сведок Бранко Кокот: Не, ја не могу да се сетим да је било. Било је ту нешто сад можда је то и паљевина, тако нешто као горело нешто, шта ја знам као да је некако нешто оструган тај ту један дио земљишта јел. Не би могао сад...

Заменик тужиоца: А околни објекти да ли сте нешто запазили да су били запаљени?

Сведок Бранко Кокот: Около ништа, около је нормално било, куд год погледаш била нормална природа, дрвеће...

Заменик тужиоца: Нисте приметили ...

Сведок Бранко Кокот: Ништа, ништа нисам ја приметио.

Заменик тужиоца: Кажите ми да ли сте познавали Т [REDACTED] Та [REDACTED]?

Сведок Бранко Кокот: Савића?

Заменик тужиоца: Т [REDACTED].

Сведок Бранко Кокот: Т [REDACTED] не.

Заменик тужиоца: Наставника.

Сведок Бранко Кокот: Не. Нисам.

Заменик тужиоца: Да ли познајете овде оптуженог Ђуру Тадића?

Сведок Бранко Кокот: Господин што седи ту? Не.

Заменик тужиоца: А да ли су Вам познати Зоран Тадић?

Сведок Бранко Кокот: Чуо сам за њих, можда их ја и познајем али искрено да Вам кажем, слабо сам ја било кога познавао пошто...

Заменик тужиоца: Јовица Тадић звани „Кајо“?

Сведок Бранко Кокот: Не.

Заменик тужиоца: Не. Зоран Берга?

Сведок Бранко Кокот: Не, кажем сва сам та имена слушао ја мислим да су они били припадници војне полиције, па сам ја онако кроз друштво, слушао тако али искрено да Вам кажем сад кад би га можда видио, можда али име и презиме.

Заменик тужиоца: Жељко Бабић?

Сведок Бранко Кокот: Не.

Заменик тужиоца: Светко Тадић?

Сведок Бранко Кокот: Не.

Заменик тужиоца: Не познајете. Кажите ми да ли сте накнадно сазнали која цивилна лица су страдала ту?

Сведок Бранко Кокот: Не, нисам никада сазнао и никад ми нико није ни рекао.

Заменик тужиоца: Да ли сте сазнали да су то била лица из Рипча где сте Ви рођени?

Сведок Бранко Кокот: Не, не.

Заменик тужиоца: Сад бих прешла...

Сведок Бранко Кокот: Ја Вам говорим о овим лешевима што сам ја мислио да су то били мештани ту људи стари који су остали живети у својим кућама, ја о томе говорим.

Заменик тужиоца: Добро. То сам разумела, кажите ми приликом давања изјаве рекли сте ја познајем лице по имену Вулин и знам да је он био војни полицајац и онда у наставку ...

Сведок Бранко Кокот: Ја Вам кажем можда, можда. Како да Вам кажем, ја сам дошао из града, немојте погрешно да ме схватите.

Заменик тужиоца: То сам разумела нема потребе...

Сведок Бранко Кокот: Ја нисам познавао те људе...

Председник већа: Само да разјаснимо, видели сте овог сведока који је био овде пре Вас?

Сведок Бранко Кокот: Па да, упознао сам га.

Председник већа: Да ли је то тај Вулин?

Сведок Бранко Кокот: Не знам, не знам. Није.

Председник већа: Није то тај Вулин?

Сведок Бранко Кокот: Па ми смо се упознали сад ту баш руковали, он мени се представио ја се њему представио. Значи ни он мене не зна ни ја њега.

Заменик тужиоца: Кад кажете тај војни полицајац Вулин, то није лице које сте упознали?

Сведок Бранко Кокот: Ја сад кад сам га видио, ја сам га чак питао где је он био и шта је радио. Он је онда рекао...

Заменик тужиоца: Кажете у тој изјави „сигурно знам да сам често слушао о том лицу Вулин војном полицајцу“. Од кога сте то слушали?

Сведок Бранко Кокот: Па то, ту је било 200 људи који седе, чаврљају, причају па онда нормално да чујеш нешто. Конкретно никога ја не бих могао да...

Заменик тужиоца: А кад сте то слушали од 200 људи чаврљање јел сте чули шта се то деси у Дуљцима? Тамо страдаше толики цивили.

Сведок Бранко Кокот: Нисам ја био, нисам знате како ја сам ту био само као, ми смо имали као неко радно време. Ја сам ту долазио 8 сати, 9 ако има шта нешто из тог дјелокруга мојих послова или не, онда сам се повлачио.

Заменик тужиоца: Значи нисте се интересовали за страдање тих лица овако лично?

Сведок Бранко Кокот: Па немам се ја шта интересовати зато што немате код кога се интересовати, то је...

Заменик тужиоца: Да ли сте до дана данашњег сазнали шта се догодило евентуално?

Сведок Бранко Кокот: Не, нисам.

Заменик тужиоца: Хвала Вам, толико.

Председник већа: Браниоче да ли имате питања за сведока?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала, немам питања.

Председник већа: Окривљени? Чланови већа нема? Добро. Тужилац Вас је већ питао, ево само да то разјаснимо. Ви сте у овом Вашем исказу који сте дали пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ рекли да сте у мају месецу 1992. године, са супругом отишли у Рипач мислећи да ће се ситуација која је владала у БИХ смирити и да ћете се вратити али сте у Рипчу остали све до септембра 1993. године. Значи када сте у септембру, значи Ви сте у време овог догађаја били у месту Рипач да ли је тако?

Сведок Бранко Кокот: Да.

Председник већа: И радили сте у одељењу криминалистичке технике?

Сведок Бранко Кокот: Јесте.

Председник већа: Конкретно, шта сте радили у одељењу криминалистичке технике?

Сведок Бранко Кокот: Криминалистички техничар радио.

Председник већа: Као криминалистички техничар?

Сведок Бранко Кокот: Конкретно...

Председник већа: То Вас питам као криминалистички техничар јел тако?

Сведок Бранко Кокот: Као криминалистички техничар.

Председник већа: Добро. Да ли сте имали посла за то време тих пар месеци док сте били у Рипчу?

Сведок Бранко Кокот: Па било је неких случајева ту између код нас се дешавало неки смртних случајева, погибије на линији или ту у том кругу пошто је то, ми смо фактички били ту кад се гледа тај појас као да смо били на првој линији оно што се тиче ватреног домета и тога, тако да се ту вртило много, дешавало се ствари и онда кад се деси нешто ја би возио на лице места да се то констатује да нешто ето као неки траг да постоји, нисам...

Председник већа: То одељење криминалистичке технике да ли је било поступало и да ли се физички просторије одељења криминалистичке технике налазиле у просторијама полицијске станице Рипач?

Сведок Бранко Кокот: Ми нисмо имали полицијску станицу, ми нисмо имали просторије, ту није постојало, ми смо само ушли у једну напуштenu кућу.

Председник већа: Ко Ви? Полицијска станица или одељење криминалистичке технике?

Сведок Бранко Кокот: Ту су били у ствари, у тој згради смо били ми као криминалистичка служба, било је нас тројица-четворица.

Председник већа: Осим Вас из одељења криминалистичке технике ко је још био у тој згради као полицајац?

Сведок Бранко Кокот: Био је Поповић Душко и Мишковић Здравко, Бубовић Душан, и био је једно време а то је кратко било Србић Рајко, он је отишао брзо за Бања Луку.

Председник већа: Добро. А да ли Вам је познато где је било седиште полицијске станице?

Сведок Бранко Кокот: Па кажем ту у тој кући код тунела.

Председник већа: Где сте били Ви јел тако смештени?

Сведок Бранко Кокот: Имали смо ту једну просторију у приземљу и ту смо се налазили ако има неког посла радили, ако не онда...

Председник већа: Кажите ми да ли је то било у просторијама ИМТ Рипач а да сте се након тога преселили у кућу изнад саме пруге?

Сведок Бранко Кокот: Јесте, да. То је близу преко цесте само. Ту је била, ту је полиција остала и резервни састав полиције, они су ту остали у тој ...

Председник већа: Да ли је начелник полицијске станице био Цимеша Душан?

Сведок Бранко Кокот: Јесте.

Председник већа: У време када сте Ви били у одељењу криминалистичке технике?

Сведок Бранко Кокот: Јесте.

Председник већа: Добро. Ви сте објашњавали да сте изласком на лице места нашли људе који су убијени а који су били на праговима својих кућа, да ли се то радило о Орашцу?

Сведок Бранко Кокот: Кажем Вам не могу ја јасно да се изразим зато што ја знам у том потезу кад се иде да долазе, а сад Орашац и Ћукови или Ћукови и Орашац.

Председник већа: Само моменат, Ви сте ту били у време ових догађаја више од годину дана, у полицијској станици Рипач.

Сведок Бранко Кокот: Да, али то је, горе сам отишао само тад кад се тај случај десио и више никада.

Председник већа: Па да ли можете да нам објасните где се налазе сва ова места?

Сведок Бранко Кокот: Налазе се на путу према Кулен Вакуфу, толико могу да Вам кажем, толико знам.

Председник већа: Из правца Бихаћа према Кулен Вакуфу јел тако?

Сведок Бранко Кокот: Молим?

Председник већа: Од Бихаћа, између Бихаћа и Кулен Вакуфа.

Сведок Бранко Кокот: Да, или конкретно кад само ми били у Рипчу између Рипча и Кулен Вакуфа.

Председник већа: Рипча и Кулен Вакуфа?

Сведок Бранко Кокот: То је подалеко не знам по мојој процени некој можда има 30 километара од нас где смо ми били у Рипчу.

Председник већа: А место Дуљци колико је удаљено од Рипча?

Сведок Бранко Кокот: Како?

Председник већа: Место Дуљци колико је удаљено од Рипча?

Сведок Бранко Кокот: Не знам за то место, ја то уопште не знам. Да то није нека грешка?

Председник већа: Да ли Вам је познато Ћукови?

Сведок Бранко Кокот: Ћукови да, то је према Вакуфу, Ћукови, Орашац то је то.

Председник већа: Колико су далеко Ћукови и Орашац?

Сведок Бранко Кокот: Не знам. Можда око три аутобуске станице.

Председник већа: Колико су удаљени та места једно од другог пар километара?

Сведок Бранко Кокот: Па можда пар километара да има.

Председник већа: Да ли је више од 10 километара?

Сведок Бранко Кокот: Не знам, не знам, то Вам не бих могао рећи. Кажем Вам, ја сам једном прошао на основу тога, не могу да и то је било пре двадесет и нешто година.

Председник већа: Добро, кажите ми, да ли сте о овоме причали са тадашњим начелником, командиром Цимеша Душаном?

Сведок Бранко Кокот: Не, нисам ја причао са никим, зато што.

Председник већа: А од кога сте Ви добили налог да идете да извршите?

Сведок Бранко Кокот: Од свог шефа Поповић Душка, он је био као начелник криминалистичке службе.

Председник већа: Криминалистичке ваше службе, тог одељења?

Сведок Бранко Кокот: Је ли он тада био, не могу сада тачно да се сетим, он или Рајко Срдић.

Председник већа: А да ли је Цимеша Душан у то време био ту присутан у полицијској станици?

Сведок Бранко Кокот: Јесте, он је био начелник, али они имају ујутру састанак као начелник станице и начелник крим.службе и онда када заврше састанак, онда каже, Бранко, идемо, имамо посла. Ако нема посла, не идемо и тако. Тако да ја нисам био директно упућен у те односе и овај, разговоре.

Председник већа: Добро, кажите ми, када сте отишли, када сте пронашли ова тела испред својих кућа, убијених људи, шта сте урадили?

Сведок Бранко Кокот: Ништа.

Председник већа: Конкретно, како сте поступили?

Сведок Бранко Кокот: Па ја сам пре свега не знам, мене је то страшно потресло и ја као човек не могу,

Председник већа: Добро, ја Вас питам, како сте поступали службено, као криминалистички техничар, као полицајац, шта сте конкретно, које сте радње предузели?

Сведок Бранко Кокот: Па ништа, рекао сам Вам, дошао сам на лице места и фотографисао сам, то је све што сам урадио, обишли, пришли лешу да видим, једноставно од чега је, да ли је нека природна смрт, да кажем или убијен, ово, оно.

Председник већа: И сву ту документацију, само моменат, сву ту документацију коју сте сачинили, коме сте доставили?

Сведок Бранко Кокот: Оставили доле у станици.

Председник већа: Кома, коме сте предали, коме сте доставили, како сте, на који начин сте то урадили у тим околностима, ево да чујемо?

Сведок Бранко Кокот: Предао сам доле Душку Поповићу сам уствари рекао, пошто сам ја ту краће време био и већ сам отишао за Бања Луку, пошто је тамо недостајало техничара и онда су мене повукли за Бања Луку у центар и ја сам њему оставио све те филмове и све то што сам имао и рекао сам, Душко, ево то је ту, то остаје ту у станици, па отом-потом. И од тада ја више нисам долазио у Рипач, нити сам ја имао контакте са неким ни ништа, док све то није отишло дођавола, а онда сам у Бања Луку и ја.

Председник већа: Колико сам Вас схватила, Ви сте извршили увиђај ту у Орашцу, претпостављам где сте пронашли ова тела убијених људи испред својих кућа. Колико је прошло времена када сте наставили даље и када сте дошли, као што Вас је тужилац питао, до тог места где је било све чисто, где је била трава?

Сведок Бранко Кокот: Па кажем, ја се не сећам да ли смо ми тај исти дан када смо то били, јер ми смо прво отишли тамо, то где су ти људи побијени, где сам, кажем, то ми је остало и умрећу са тим, сећање, ти лешеви, ти крај кућа, а после сада да ли смо исти тај дан отишли на тај увиђај што Ви кажете, у том воћњаку или смо сутрадан дошли, ја не знам, углавном, ја се не сећам од тог ништа, осим, ово што кажем, ово што сам рекао, сећам се то једна ливада и оно просто сам се питао, шта ћу ја овде, оно, не видиш ништа, нема ничега, ливада, воћњак и кажем, то ми је било.

Председник већа: Никаквих трагова, Ви сте криминалистички техничар, никаквих трагова није било, трагова крви, било каквих трагова?

Сведок Бранко Кокот: Па шта ја сам то, ништа није било, осим тај део који можда, кажем, не знам, је ли то паљевина или онај нешто као неко стругање нечим, не знам ни ја, углавном, то је било и то сам фотографисао.

Председник већа: На ком простору, да ли је то био велики простор и да ли је било само на једном месту или на више места таквих трагова?

Сведок Бранко Кокот: Не, што се тиче те мрље, ја колико се сећам, можда је била, да је назовем „мрља“, мислим, траг тај, била је можда неправилног облика, тако можда три до четири метра пута два-три метра, тако нешто.

Председник већа: Колико удаљено од куће?

Сведок Бранко Кокот: Нема ту кућа нигде, ја ту нигде видео кућа нисам.

Председник већа: Нема нигде у близини неке куће?

Сведок Бранко Кокот: Ја нисам видео ту кућа, не сећам се, стварно се не сећам да има икаква кућа ту.

Председник већа: Према досадашњим исказима саслушаних сведока на главном претресу, све су то оштећени који су преживели тај догађај, то се дешавало испред куће.

Сведок Бранко Кокот: Не знам, могуће, могуће.

Председник већа: Ви нисте.

Сведок Бранко Кокот: Мени је жао што морам тако да кажем, јел, то је моја истина.

Председник већа: Нисте налазили никакве трагове испред било које куће?

Сведок Бранко Кокот: Нисам.

Председник већа: У том месту где сте касније дошли?

Сведок Бранко Кокот: Ништа, ја кажем, толико се тога не сећам, да баш конкретно тога, кажем, сећам се ових лешева овамо што је било, шест, седам лешева крај тих кућа у двориштима, то сам све обишао једно по једно.

Председник већа: Добро, тужилац Вас је питала, Ви сте одговорили, али да разјаснимо и ову чињеницу. Ви кажете да нисте видели ниједан нагорели објекат.

Сведок Бранко Кокот: Па било је овде кућа, чак је и димило се оно, које су запаљене, само ми смо то.

Председник већа: Да ли сте то констатовали и да ли сте то фотографисали?

Сведок Бранко Кокот: Да, да, јесам то фотографисао, Душко је био са мном на увиђају, Душко Поповић, он је тај као записник водио, он је то записивао.

Председник већа: А коме сте доставили ту документацију, фотодокументацију?

Сведок Бранко Кокот: Па оставили смо је код њега доле у станици полиције у Рипчу. То је достављено, није никоме достављано, ја не знам, не сећам се да је био неки суд или тужилаштво у Рипчу, то је место од 500 становника, шта ја знам.

Председник већа: Када сте саслушани.

Сведок Бранко Кокот: Једино за Бања Луку ако неке нешто није слато, не знам.

Председник већа: Када сте саслушани пред Тужилаштвом Унско-санског кантона рекли сте: „Ја сам чуо за убиство цивила Бошњака у Чуковима, који су били на радној обавези брања шљива, а исти су били укључени у неку пољопривредну задругу“.

Сведок Бранко Кокот: Да, да.

Председник већа: Да ли је то тачно?

Сведок Бранко Кокот: Па кажем, оно што смо слушали у причању, разговору, је ли.

Председник већа: Значи, ипак Вам је познато за Чукове и познато Вам је да су тамо неки људи убијени?

Сведок Бранко Кокот: Ја сам заборавио да ли се то ради о Ћуковима или.

Председник већа: Само мало. Да ли је то место где сте Ви ишли на увиђај, где сте видели да је све равно, Ћукови?

Сведок Бранко Кокот: Па могуће, могуће, не знам, не могу Вам тачно рећи, озбиљно Вам кажем ја.

Председник већа: А када сте чули за то да су убијени неки људи у Ћуковима?

Сведок Бранко Кокот: Ја сам то чуо, како да Вам објасним, мислим, у принципу нисам чуо ништа званично да кажем, од некога или ово или оно, него сам чуо те неке гласине, приче, требају возити раднике на тај био, не знам како су га звали, јединица, чета, не знам ни ја, за те пољопривредне радове, шта ја знам шта су скупљали и требало је да иде, па знам да је настала нека фрка као неће ићи, па хоће ићи и на крају сам чуо, да кажу да су отишли. И то је све што ја знам поводом тога, иначе.

Председник већа: Само да нам појасните, неће ићи па ће ићи. Можете мало детаљније, о чему се ради, ко неће ићи, па ће ићи?

Сведок Бранко Кокот: Па кажем, ти, то одељење, не знам ни ја како бих га дефинисао, овај, које је требало ићи на ту радну обавезу, је ли, радило се о људима, нормално, то се подразумева, али о којим људима, не знам, мислим, стварно.

Председник већа: Није Вам познато ко је имао радну обавезу, ни ко је организовао те људе који су имали радну обавезу?

Сведок Бранко Кокот: Не знам, није ми уопште ништа познато, зато што сам ја далеко од тог свега.

Председник већа: Није Вам познато ни где су се изводили ти радови, је ли тако?

Сведок Бранко Кокот: Не, не, није уопште.

Председник већа: Добро. Да ли се сећате конкретно, осим Вас, ко је био на том увиђају? Да ли можете да нам кажете, ко је тада био?

Сведок Бранко Кокот: Па био је Душко Поповић, овај мој, сада не знам да ли је он тада већ био шеф крим.службе или је још био Рајко ту Срдић, јер Рајко Срдић је био у почетку, па је онда он отишао. Е сада, који су то периоди временски, онда је Душко постављен, а ја смо и он углавном били на увиђају.

Председник већа: Душан Поповић је био са Вама, је ли тако?

Сведок Бранко Кокот: Да.

Председник већа: И ко још, да ли се сећате?

Сведок Бранко Кокот: Нико више.

Председник већа: И Ви сте када сте дошли у станицу, њему предали сву ту документацију, оставили код њега, је ли тако?

Сведок Бранко Кокот: Заједно смо се вратили.

Председник већа: Заједно сте се вратили? И та документација је остала код њега, која је сачињена?

Сведок Бранко Кокот: Остала је код њега, пошто сам ја отишао за [REDACTED]. Ја сам напустио Рипач и отишао сам за [REDACTED] и од тада живим у [REDACTED].

Председник већа: Добро. Ја немам других питања. Уколико неко има неко накнадно питање, изволите. Кажите нам, да ли сте имали трошкове за долазак на данашњи претрес?

Сведок Бранко Кокот: Да.

Председник већа: На име, како сте дошли на главни претрес?

Сведок Бранко Кокот: Кокот Бранко.

Председник већа: Како сте дошли на главни претрес?

Сведок Бранко Кокот: Колима сам дошао.

Председник већа: Колима Вашим?

Сведок Бранко Кокот: Да.

Председник већа: Који је износ тих трошкова, да ли можете да нам определите?

Сведок Бранко Кокот: Па ја сам насуо 100 марака горива, што сам кренуо, нисам узимао рачун, једноставно сам насуо резервоар горива и то. Сада треба сипати опет за назад.

Председник већа: Колико, да ли можете да нам определите, колико Вам је потребно за превоз, значи колики су трошкови горива?

Сведок Бранко Кокот: За назад исто?

Председник већа: Да.

Сведок Бранко Кокот: Око 150 марака.

Председник већа: Колико је то у динарима?

Сведок Бранко Кокот: Има око 800-900 километара тамо и назад.

Заменик тужиоца: Од [REDACTED] 800 километара?

Сведок Бранко Кокот: Не, не, тамо и назад, кажем, и у једном и у другом правцу 900 километара, има око 400 километара [REDACTED] – Београд, путујем често, знам ту релацију.

Председник већа: Констатује се да сведок захтева исплату трошкова на име превоза за долазак на главни претрес и то у висини трошкова горива од [REDACTED] до Београда и назад у износу од 150 конвертибилних марака.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова сведоку Кокот Бранку у износу од 9.000 динара.

Обзиром да нема више нико ништа да Вас питам, дозвољавамо Вам да се удаљите.

Констатује се да је након испитивања допуштено сведоку да се удаљи из суднице.

И остао нам је Душан Поповић, је ли тако?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку изведе доказ испитивањем сведока Душана Поповића.

Сведок ДУШАН ПОПОВИЋ

Председник већа: Душане, да ли имате неки документ ради провере Вашег идентитета?

Сведок Душан Поповић: Имам личну карту.

Председник већа: Сведок Душан Поповић, идентитет утврђен на основу личне карте издате од Републике Босне и Херцеговине под бројем [REDACTED]

Душане, на предлог Тужилаштва, позвани сте да будете испитани као сведок на овом главном претресу, у поступку који се води против окривљеног Ђуре Тадића. Као

сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело. Не смете прећутати ништа од онога што Вам је познато о догађају који је предмет овог кривичног поступка. Нисте дужни да одговарате на питања, којима бисте себе или Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном прогону. Дужни сте да суд обавестите о свакој промени Ваше адресе. Да ли сте разумели упозорење?

Сведок Душан Поповић: Јесам.

Председник већа: Да ли се заклињете да ћете пред судом говорити истину и да нећете прећутати ништа од онога што пред судом будете питани?

Сведок Душан Поповић: Да.

Председник већа: Сведок Душан Поповић са личним подацима као на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ од 14.12.2007. године.

Опоменуто да је дужан да говори истину, да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања, којима би себе или свог блиског сродника из чл.94 став 1 ЗКП-а изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном гоњењу, да је дужан да суду саопшти сваку промену адресе. Након положене заклетве, у смислу чл.95 ЗКП-а, изјави:

Душане, Ви сте већ саслушани пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ. Ево пред овим већем, у присуству окривљеног, браниоца на предлог Тужилаштва, изјасните се о свему што Вам је познато у вези овог догађаја, због кога се води овај кривични поступак.

Сведок Душан Поповић: Као што сте рекли пред Кантоналним тужилаштвом у Бихаћу сам ја давао исказ на те околности, с обзиром да сам ја у то време када се то десило, био запослен у Станици јавне безбедности Бихаћ, да, то је станица која је формирана у српском делу општине Бихаћ односно то место Рипач, Одељење за сузбијање криминалитета ми је било. Добро, то је била једна фаза, фаза организације, још увек је то било једно мало место, мала општина и у некој фази организације комплетне службе и станице и одељења. Негде крајем сада то не сећам се тачно када ме је начелник упознао да сам ја именован за начелника у то време се звало Одељење за сузбијање криминалитета. До тада сам био инспектор, пошто сам тако решење имао и у бившем МУП-а БиХ доле у Бихаћу док сам био. Значи то је само фактички исто решење, али је у то време Крајина формирана, нова српска општина, па су свима решења преписали буквално, а негде значи ја сам у осмом, деветом месецу упознат, али ретроактивно од негде почетка седмог месеца сам ја именован као начелник тог Одељења за сузбијање криминалитета.

И везано за овај догађај, значи ту сам по службеној дужности овај ја и колега, пошто није било инспектора, то је фактички обављао сам посао начелника, али сам

обављао и послове инспектора. На крају крајева, зависи од потребе, јер то је ипак зона ратних дејстава и овај, ради се оно што захтева ситуација. Тада сам, морам то напоменути прво, да сам ја једно време, овај, становао у Кулен Вакуфу, то је баш негде па тридесетак, четрдесет километара од Бихаћа, то је почетак рата, па тамо негде до осмог месеца. И онда касније када је из Бања Луке стигла та депеша, односно да се морамо ангажовати на оснивању, да попуњавамо радна места Станице јавне безбедности, онда је мене начелник позвао у Рипач, у некој кући тамо смо, овај, приватна кућа, напуштена кућа, неку собицу узели. Ту смо ми били као крим.служба, а у другој соби је начелник станице и тако, значи то је била.

Председник већа: Ко је био начелник станице?

Сведок Душан Поповић: Начелник станице је Душан Цимеша. То је значи било баш оно примитивно, нашли смо некакав сто радни и једну малу машиницу неку ручну тако да смо почели лагано да и значи у то време када се то догодило, ја сам био у Рипчу, значи како кад, путовао сам често, значи на тој релацији Рипач-Кулен Вакуф, железницом, јер је била тада успостављена нека линија Рипач-Книн, железница. И сада зависи, ако воз иде, ја дођем на посао у Рипач, а ако не, останем у Кулен Вакуфу, значи неважно. То када се то догодило, када се овај, када нам је дата информација, значи усмена информација, није то било могућности у то време да доле дође некаква пријава путем дежурне службе полиције, па да то иде како је уобичајено и како би требало да иде под нормалним околностима, пријава да је било, овај, на подручју, на подручју села Орашац, да је било, да има убистава цивила. И ја и овај колега Кокот Бранко, пошто једино смо тада, не знам, не сећам се да ли је још неко био тог момента ту, овај, ми смо отишли тамо на лице места, овај, у циљу да ми урадимо увиђај, иако смо свесни тога да то није увиђај, да то не може, ми немамо ни комплет екипе, нити се тада у тим околностима може извршити увиђај у правом смислу речи. Него, чисто смо, овај, нас двојица отишли на лице места да оно што је у нашим границама могућности, да ми можемо радити. Значи, ја као инспектор да забележим некакве податке, да видимо евентуално лица та која су убијена, да снимимо, техничар да понесе апарат. Сада не сећам се, али мислим да је имао фотоапарат, да пробамо то документовати колико је то могуће и колико су ти услови дозвољавали. Мислим да нас је на лицу места неко од полиције дочекао и резервне полиције и активне, сада то се не сећам ко је био. Нормално, не би ми знали ни пронаћи овај те лешеве, да нам неко није овај и ја сада, ипак је то једна велика временска дистанца, да би се човек могао сетити детаља, али увек пред очима имам слику двоје стараца, касније су ми причали да је то муж и жена, о старијим особама се ради, не знам, по мојој некој оцени, могло је то бити преко 60, можда и преко 70 година, не знам, не могу то проценити, које смо затекли испред куће. Значи то увек имам ту слику када су у питању ти лешеве и још се увек сећам једнога исто тела које смо нашли у кући, овај, тако да више ја не могу себи створити слику. Мислим да их је било више, али не могу створити слику где смо ми то њих затекли. И шта смо ми могли урадити? Ја сам овај, шта ја знам, мислим, имао сам можда неки блокић или нешто, тако да прибележим, обично смо тако радили, да забележим положај тога, евентуално ако се виде ране овај улазне или не знам ни ја, да прибележим себи, да би евентуално када се вратимо ми у ту нашу, назовимо, канцеларију, да забележимо то, да откуцамо, да оставимо неки траг о томе. Крим. техничар је сликао значи та тела, те

лешеве и више сликао ту околину и не знам ни ја шта. Значи то је сва наша увиђајна могућност била да урадимо, да. Не знам, тог момента не сећам се уопште да смо ми могли доћи до податка како се људи зову, овај, ни њихова имена ни презимена. Можда се касније то коментарисало. Значи, то је тај део Орашца, овај, где су, где смо пронашли те лешеве. Међутим, ми смо се вратили у Рипач, мислим ту у станицу, овај, не сећам се тачно, да ли је тог дана или сутрадан, мислим да је то други дан, је начелник станице нама рекао, каже, опет доле проблем, проблем у Ћуковима, изгледа каже да су неки униформисани, униформисана лица пуцала на раднике из радне обавезе.

Председник већа: Да ли је то Цимеша Душан рекао?

Сведок Душан Поповић: Да, начелник, ту смо ми били испред значи те зградице, то је као нека барака. Он је нама рекао и овај, каже, ои нам је дао информацију усмену, изгледа да су то урадили овај припадници војске, не знам, углавном маскирана лица у униформама и да је војна полиција, корпуска полиција војна, да су они извршили увиђај, али без обзира на то, требате отићи Ви, с обзиром да се ради о убиствима цивила, идите на лице места и видите, да имате ви конкретне информације, детаљније нешто евентуално и тако. Овај, ми смо отишли тамо на лице места, на то, фактички подручје, мислим да се то зове Дуљци, Ћукови.

Председник већа: Да ли можете само одмах да нам објасните, Дуљци, Ћукови, ми не знамо конфигурацију тог терена.

Сведок Душан Поповић: То је, ја мислим да се то зове село, а Дуљци, можда је то један засеок, део тог насеља.

Председник већа: Колика је удаљеност између Дуљака и Ћукова?

Сведок Душан Поповић: То је све саставни део, ја мислим да је то саставни део, колико ја знам, али ја не познам баш тај крај.

Председник већа: Дуљци су село, а Ћукови су?

Сведок Душан Поповић: Не, Ћукови су село.

Председник већа: Ћукови су село?

Сведок Душан Поповић: А Дуљци су можда један засеок.

Председник већа: Један засеок тог села?

Сведок Душан Поповић: Да, да, део тога насеља, тако нешто, значи саставни део тога насеља, села. И када смо дошли.

Председник већа: Само да одмах разјаснимо, колико је то далеко од Рипча?

Сведок Душан Поповић: Од Рипча? Па то би могло бити отприлике, не знам, десет, петнаест, двадесет километара, петнаест до двадесет километара.

Председник већа: А од Рајиноваца?

Сведок Душан Поповић: Од Рајиноваца мање нешто, сигурно мање, јер не знам, Кулен Вакуф-Рипач је негде отприлике, ја сада не могу ту да се изјасним сто-посто, тридесетак, тридесет километара, ако је ово двадесет, значи можда шест, седам километара од.

Председник већа: Од Раиноваца?

Сведок Душан Поповић: Од Раиноваца, јесте.

Председник већа: Изволите даље.

Сведок Душан Поповић: Када смо дошли ту на лице места, овај, ми фактички ту нисмо затекли апсолутно, тај терен је био чист, не знам, мислим да је исто неко од полиције тих, да ли је то из Раиноваца или из Кулен Вакуфа, неко био ту на лицу места, па су нам рекли да су чували, значи то је тај воћњак где су они купили шљиве, ми смо једноставно, крим.техничар је усликао то, више те панораме, јер ја се не сећам да сам видео један овај леш, затечен. Тако да о томе делу, немамо апсолутно више детаља, ја се не сећам нечега да би овај, само мислим да смо на једном месту, на једном месту, колико се сећам, да су постојали неки трагови као неке струготине, као нешто покупљено одатле и онда овај, су информације биле да су, не знамо тачно број, не знамо имена и презимена, колико је било људи, неки су побегли, значи још увек се не зна ни ко је побегао, не знамо ни број тих људи који су убијени и да су одвезени у неком непознатом правцу и никада овај до информације ми нисмо могли ни доћи. На крају крајева, у то време, у то време, овај, то морам искрено рећи, што кажу оно, према нама, из те крим.полиције су имали овако посебан режим, ми смо нешто њима деловали као људи који не иду на линију, не иду у рат, па смо ми нешто као малтене привилеговани и онда избегавали су нас да дају информације било какве, мислим у другим ситуацијама, овај. Значи и тог момента ни после, ни после, овај, ми као крим.служба, што се каже, нисмо имали информације ко би били извршиоци, осим тог, осим тог податка да се радило о лицима која су била обучена у маскирне униформе и да су имали на главама, некакве чарапе или не знам, углавном маскирани, а ту информацију сам добио, ми добили када смо се вратили у Рипач, онда смо овај, сазнали да постоје двојица људи ту који су преживели, који су били ту, па побегли. Мислим да је овај Бегановић један, Бего Дупановић и његов син, знам да смо лично ишли њему испред куће, да сам обавио са њим разговор на те околности. Он све што је могао рећи да је то изненада, да је долетела једна група људи, шест, седам њих колико је он то могао тада да примети, који су почели да пуцају по њима, и онда су се они разбежали, тако ето срећом да су они, ми смо успели да побегнемо, сада не знам да ли је то био правац према Лики, према Уни, сада не сећам се шта је изјавила, а није се могао изјаснити, изјаснити о лицима, јер није могао никога препознати, каже били су сви маскирани.

Након овај можда сада не сећам се да ли је то месец или два дана, овај, у томе селу Орашац дошло је до породичне неке свађе код породице, мислим да су Ђурићи где је дошло до пуцања између, отац је пуцао према двојници синова, један од и тако је убио једног сина који се крио иза аута. Он је убио једног сина и онда је овај други, други је улетео у кућу, пошто је он пуцао са балкона, улетео је у кућу и онда је њега убио горе у поткровљу. Тај увиђај сам исто лично ја овај ишао, исто овај, у међувремену војна полиција је ухапсила тога војника, пошто је војник он био, што је сина тога, што је пуцао. Ја опет овај, што кажу, оно колико је то било могуће, професионално хајде да забележим нешто, онда отишао сам да видим тог човека, да забележимо које су улазне ране, где су улазне, где су излазне и тако. Чак је са мном био и неки резервиста, па му је било мука да то гледа. И када је била сахрана, то говорим из разлога да када је била њима сахрана, овај, када се то чуло да се побила та породица Ђурићи, да је дошло до сукоба, да су они се међусобно избили, тада је процурила информација међу становништвом, да, овај, стигла их је божија правда. Па смо ми тада оно закључили да су они једни од тих учесника у томе делу. Других информација, ја се не сећам да смо имали нешто везано за извршиоце. Ми смо онда обавестили, сада се не сећам, то сам заборавио рећи, то формирање станице не знам ни ја, ти почеци некакви, на самој тој, то је фактички линија разграничења, значи нама је буквално су нам гранате падале крај те куће где ми радимо, мислим то је такво време. Није било још увек одређено надлежно тужилаштво. То је дуго времена, морало је тек у осмом, деветом, десетом месецу, не сећам се тачно, када је дефинисано, да је то надлежно тужилаштво Босански Петровац, пре, а ми смо припадали као Станица јавне безбедности је припадала Центру јавне, Центру јавне безбедности Бања Лука у то време. Значи били смо дужни само да њима овај достављамо информације, забелешке, било шта, оно, што се каже, оно колико ми то скромно имамо, јер буквално нисмо имали, дуго нисмо имали на чему да пишемо, па смо то чували у некаквим роковницима. Када смо негде добили као уписнике, омоте за акта, онда смо ми покушавали да из тих блокова наших прекуцамо то, да убацимо у та акта нек стоји, па евидентирали у К уписник и тако то, да имамо неку евиденцију да ми то функционишемо као права станица. Међутим, то није ни баш је то примитивно. И од тад смо слали, писали смо кривичне пријаве непознатом и тако и слало се према Основном тужилаштву у Петровац, односно само могу то да тврдим значи да се писало ако није било тужилаштва надлежно још увек дефинисано, онда смо ми били упућени на Центре јавне безбедности, њима смо достављали та писмена, односно начелник је имао право да потпише, ја нисам имао право да потпишем али сам потписивао забиљешке неке своје које су везане за неко дело и тако.

Председник већа: Добро. Имате ли још нешто да изнесете?

Сведок Душан Поповић: Не могу да се сад сјетим неких посебних детаља, ипак је то велика дистанца, па ... Вјерујем да сам то кад сам био пре колко то, 6 година да су бар тад моја сећања била мало боља у тужилаштву кад смо били у Бихаћу.

Заменик тужиоца: Снежана Станојковић заменик тужиоца за ратне злочине. Ја ћу врло кратко да Вас питам. Рекосте нам данас детаљно везано за Вашу службу у то време коју сте обављали. Међутим, мене занима пре свега у овом делу кад кажете дочекала нас полиција у Дуљцима, која је то полиција? Одакле?

Сведок Душан Поповић: Полиција, цивилна полиција која је са подручја, то је станично одељење Кулен Вакуф.

Заменик тужиоца: Добро. Да ли сте...

Сведок Душан Поповић: Које је у саставу било станице јавне безбедности Бихаћ.

Заменик тужиоца: Рекосте нам данас да не знате који су полицајци то били?

Сведок Душан Поповић: Не, не могу се сјетити ко је то по имену да не бих погрешно да некога...

Заменик тужиоца: Јесте, да ли сте знали уопште било ког полицајца из Кулен Вакуфа?

Сведок Душан Поповић: Из Кулен Вакуфа сам ја познавао скоро све полицајце, не бих сад, не бих их знао побројат по имену али углавном сам са њима једно време и радио, тамо на том простору био.

Заменик тужиоца: Да, па кажите ми да ли ако можете, ако не можете да нам кажете који су тачно били, да ли су Вам ти полицајци кад сте дошли на лице места били познати?

Сведок Душан Поповић: Да, да. Ако су, не ако су, него били су полицајци из станице и били су ми познати.

Заменик тужиоца: И били су Вам познати?

Сведок Душан Поповић: Да.

Заменик тужиоца: Само не можете да се сетите који су тачно били?

Сведок Душан Поповић: Не могу се сјетити ко је, али мислим да једино крим.техничар могуће да не позна пошто он није на том простору био а ја сам пошто сам ја боравио на тим просторима онда сам познавао некога боље, некога лошије, углавном сам значи са сваким од њих сам имао некакав контакт и ако организацијски нисмо били, али смо ту што се каже на истом неком ратном више него неком цивилном.

Заменик тужиоца: Рекосте нам, приликом сад описивања страдања Ђурића да су они били једни од учесника како сте сазнали у Дуљцима?

Сведок Душан Поповић: То је значи, то је била значи информација која је већ почела да се малтене јавно прича кад се већ десило онда неко из становништва је почео, почео да...

Заменик тужиоца: Да ли се причало ко је још био од учесника обзиром да се каже да су они једни од учесника да ли се сећате? Ви сте полицајац.

Сведок Душан Поповић: Мени није познато, не сећам се да је неко, јер да смо имали такву информацију ја сигурно као рецимо професионалац у то време прибиљежио би то сигурно име, забиљешку неку сачинио нешто углавном значи ипак се ту ради о нечем што се не може...

Заменик тужиоца: О страдању 18 цивилних лица то се слажемо.

Сведок Душан Поповић: Страдање да и Орашац и Ћукови значи то су две локације, али је то временски...

Заменик тужиоца: Кажите ми јел познајете овде оптуженог Ђуру Тадића?

Сведок Душан Поповић: Ја овај мислим да сам га виђао у Кулен Вакуфу тамо али се ми нисмо, нисмо се ни сретали, оно поздрављали онако, да вам кажем, значи углавном те припаднике те Раиновачке чете пошто сам ја боравио у Раиновцима, сам ја малтене све видио, неке сам поздрављао, некима сам можда и име запамтио, неке нисам, тако да овај њега сам овако по...

Заменик тужиоца: Јесте ли познавали његовог покојног брата Тому Тадића?

Сведок Душан Поповић: По имену и презимену, ја имам то увијек негде, да га познам, али се овако сад лика не могу представит себи, али мислим да сам их већину познавао.

Заменик тужиоца: Сећате кад је он погинуо?

Сведок Душан Поповић: Молим?

Заменик тужиоца: Сећате ли се кад је он погинуо?

Сведок Душан Поповић: Па Ђуро, тај Томо Тадић ја мислим да је он погинуо међу 5 и 8 сад људи, припадника раиновачке чете можда дан-два прије овог догађаја што је било, можда више дана, сарана је била не могу, не сећам се тачно временски али само знам да је тај један од мислим да је то Петровачка чета па су ови били у петровачкој чети, раиновачке код њих је био неки пробој горе Петог корпуса у којем је у истом дану мислим да њих 5 из села Рајиновци 5 или 8 сад, или укупно можда 8 а 5 из села Рајиновац.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је било познато да се нешто дешава да постоје тензије међу становништвом? Уопште да се нешто дешавало што би могло да доведе до неких последица?

Сведок Душан Поповић: Па нисмо, ја нисам имао нешто конкретне неке информације везано за то што, мада то овако са ове позиције то овај, не знам мислим, десило се да из тога села погинуло је 5 људи, можа се могло обратити пажња да се више заштите цивили али овај, то је огроман простор, не знам на који начин би се то, мислим и да је неко организовао, мада то није била нека моја надлежност, али могло се овај претпостављати да је безбедност сад припадницима бошњачког односно муслиманског народа мало угроженија сад после тога, јер увек се тога мало плашило што кажу избегавало ако се десило негде убиство неко, да се смакне да не дође до...

Заменик тужиоца: Кажите ми да ли сте познавали, да ли познајете Жарка Секулића?

Сведок Душан Поповић: Познајем.

Заменик тужиоца: Да ли можете, да ли сте у то време знали шта какву дужност он обавља?

Сведок Душан Поповић: Жарко Секулић је ја и он смо заједно значи негде у 6 месецу добили задатак да идемо у Кулен Вакуф а он је ишао на место овога како је то место било, мислим да је он командир станичног одељења тако у том смислу. Командир станичног одељења Кулен Вакуф и та сва полиција је значи била под његовом ингеренцијом, односно ти из Раиноваца, из тога дјела и активних је полицајаца било неколико мислим да није било 4-5 активних ово остало све били...

Заменик тужиоца: Да ли сте са Секулићем разговарали око тих прилика, тензија евентуалних и око страдања цивила након тога да ли се сећате да ли сте нешто разговарали?

Сведок Душан Поповић: Па не сећам се, ја сам касније већ више боравио на подручју Рипча, он је био тамо командир тако да нисмо ја се не сећам да смо ми размењивали неке информације везано за извршиоце, за нешто да смо него увек је то остало онако као НН, могло се само претпоставити да је евентуално могло бити да су учесници евентуално чланови породица који су изгинули, мислим то је, ја нисам не сећам се да сам ја имао такву информацију конкретнију нешто, опипљивије што кажу да би се могло ићи на некога као извршиоца.

Заменик тужиоца: Сад ћу Вам прочитати имена па ми реците да ли се сећате Зорана Тадића? Да ли знате Зорана Тадића?

Сведок Душан Поповић: Зоран Тадић мислим да је он полицајац био, резервни полицајац.

Заменик тужиоца: Где?

Сведок Душан Поповић: У Рајиновцима, односно Кулен Вакуфу.

Заменик тужиоца: Добро. Јовица Тадић звани „Кајо“?

Сведок Душан Поповић: Јовица Тадић, Јовица за њега знам али не знам да ли је он био резервни, мислим да је он био војник.

Заменик тужиоца: Зоран Берга?

Сведок Душан Поповић: Зоран Берга. Кад бих ја фаце могао видети онда би ја могао препознати ко је у полицији био.

Заменик тужиоца: А био је у полицији јел?

Сведок Душан Поповић: Могао би препознат да имам фацу, да имам слику сад ко је од њих, то презиме ми је познато и знам га, Зоран Берга. Он би могао бит полицајац.

Заменик тужиоца: Жељко Бабић?

Сведок Душан Поповић: Мислим да је то војник, да Вам кажем на почетку кад сам ја дошао у тај Кулен Вакуф, малтене сви ти млађи момци, млађи људи су били у резервном саставу па онда касније се то по мало, тако да ја сад не могу...

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Душан Поповић: Можда је био једно време кратко полицајац па онда је био војник.

Заменик тужиоца: Ако можете да се сетите. И ево само ми реците још, Ви кажете да иако сте имали сазнања да је изашла војна полиција обзиром да су евентуални извршиоци...

Сведок Душан Поповић: То нам је рекао овај да је војна полиција да врши увиђај с обзиром да се ради о маскирним, о људима који су маскирани, који са наоружањем, па се сматрало да су то припадници...

Заменик тужиоца: Али Ви ипак одлазите да видите?

Сведок Душан Поповић: Да, ипак идемо да оно да видимо са нашег неког, јер ми нисмо у сарадњи никаквој са војном полицијом, никад нисмо размењивали неке информације тако да више овај да ми урадимо, с обзиром да се ради о цивилима, да видимо да ли ми имамо неку по својој линији што каже, да смо имали некакве забиљешке па би ми послали, упутили према нашем цивилном дјелу без обзира што они раде свој део посла и раде ако су радили и дал су радили.

Заменик тужиоца: Хоћете да ми кажете да, без обзира да сте ишли тамо везано за оштећена лица а не за евентуалне извршиоце?

Сведок Душан Поповић: Па у том смислу оштећена пошто се радило о цивилима.

Заменик тужиоца: Само у том смислу?

Сведок Душан Поповић: Да, јер овај јер извршиоци у сваком случају би били надлежност војне полиције, ми као цивилна не би могли не знам које би радње могли са њима и да обавимо.

Заменик тужиоца: А кажите ми да ли икада ту радњу могу да обаве заједно војна и цивилна полиција? И ако би то било кад би то било?

Сведок Душан Поповић: Мислим теоретски вероватно да би, не знам јер мени није познато да је урађено једно а да ли је заједно рађено мени није познато да су негде заједно и цивилна и војна полиција радили неке радње, да су то...

Заменик тужиоца: Толико, хвала Вам.

Председник већа: Браниоче изволите имате ли Ви питања?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала, имам питање. Господине Поповићу Ви сте у претходном исказу који сте дали пред Кантоналним тужиоцем спомињали да сте чули по причама људи из Раиноваца да су у овим догађајима у Дуљцима значи учествовали Слободан Ђурић, његов син Гојко и унук Зоран.

Сведок Душан Поповић: Сад не знам да ли је он унук или брат сад од Гојка то нисам сигуран. Тај Зоран је војник.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: То сам хтела да мало појасните, значи...

Сведок Душан Поповић: Тај Зоран је, мислим да то је син од Слободана, значи Зоран да је то војник, пре него што смо ми дошли на лице места ухапсила га војна полиција, одвела негде у затвор не знам шта даље, у Дрвар негде горе. Мислим да тај Зоран сад ја не могу то да, Зоран и тај убијени су браћа и Слободан је отац. У том свему је значи био убијен отац је убио сина Гојка а Зоран је убио оца Слободана и мислим да то није унук а сад...

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Тако је ушло у записник зато сам хтела да нам појасните.

Сведок Душан Поповић: Не знам овај, могуће је да пошто чини ми се да је тужилац познавао тај крај тамо, можда је он мислим можда је он рекао то па сам ја потврдио да, не могу то да, нисам сигуран да ли је унук јесте млад момак био, сад дал он може бит син од некога од тих не знам. Само знам да је један од извршилаца да је он убио оца.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: А кад сте спомињали везано за догађај у Дуљцима да сте чули по причама људи из Рајиноваца, да ли се сећате од кога сте чули ту информацију?

Сведок Душан Поповић: Не сећам се, то је општа прича. Ја претпостављам да је тад кад су већ пошто су они, пошто нису међу живима да се народ ослободио и да може сад наглас да прича о нечем што моја је нека та, па су зато наглас и причали а о другим извршиоцима су вероватно то прикривали рекао сам вам, прикривали су иначе то пошто су према нама имали увек посебну ту неку овај чим виде да ми носимо неки блок и да нешто пишемо, онда нисмо ми нешто пожељни били код...

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала лепо.

Председник већа: Окривљени да ли Ви имате неко питање за присутног сведока? Добро. Ви сте се изјаснили детаљно у Вашем исказу и на постављена питања од стране тужиоца и браниоца, само да резимирамо значи Ви сте у овом месту Дуљци били наредног дана по обављеном увиђају у Орашцу и били сте ту у присуству осталих службених лица из криминалистичке технике. Конкретно са Кокот Бранком.

Сведок Душан Поповић: Само он да, да.

Председник већа: Значи на лицу места сте били у Дуљцима само Ви и Кокот Бранко?

Сведок Душан Поповић: Да, да.

Председник већа: И никог није било ту на лицу места осим редовних полицајаца?

Сведок Душан Поповић: Било је припадника полицајаца, али нико није други био осим нас јер није могао, у ствари, једини сам ја био не знам још један колега инспектор не знам да ли је он ту овог момента и био ту да би он ишао на увиђај. Вероватно да је био, ишао би он на увиђај уместо мене али јер мислим да тих, чак тог дана или је сад, то се не сећам тачно дошло исто до пробоја Петог корпуса тако да је то хитно било прикупљање полиције, војске, свих расположивих што кажу снага, да се иде то зауставити горе, значи створена и та паника значи то ипак је то један хаос.

Председник већа: Добро. Ви сте рекли у овом Вашем исказу да је начелник станице Цимеша Душан спомињао да ће увиђај на лицу места завршити и да је већ дошла војна полиција Другог крајишког корпуса.

Сведок Душан Поповић: Да, да је војна полиција урадила али без обзира на то...

Председник већа: Да су они били пре Вас. А зашто би у конкретном случају увиђај радила и војна полиција и полиција јавног реда и мира?

Сведок Душан Поповић: Па овај, малопре сам ја рекао да ћемо ми цивилна полиција смо ишли, вероватно није ту било сарадње добре, нико ником ништа више не верује, не знам како би то дефинисао, ми смо ишли чисто...

Председник већа: Значи искључиво ради тога да бисте контролисали једни друге...

Сведок Душан Поповић: Не, не контролишемо ми њих него да имамо ми своје информације везано за то али ето што кажу нисмо дошли до конкретних информација, мислим конкретнијих, детаљнијих, не знам ни ја, јер је било на лицу места све...

Председник већа: Да ли сте контактирали неког од службених лица припадника војне полиције?

Сведок Душан Поповић: Не. Нисмо контактирали нити сам кога ја видио, нити смо иначе контактирали чак шта више та војна полиција иначе ако је имала потребе да контактира са тим нашим делом Другог крајишког овај, 15 бригаде и то у тим подручјима, они су увек комуникацију вршили са начелником станице, командиром полиције. Да ли је то сад командир овога станичног одељења или командира станице доле у Рипчу, што је та сарадња нас на неки начин као да не постојимо зато што смо ми један или два човека да нисмо нека служба која ради, на коју би се могло нешто, касније су биле идеје, приче да би се требало формирати на нивоу Другог крајишког корпуса једна заједничка криминалистичка полиција која би то је била само замисао која никад није реализована, објединила и цивилну криминалистичку полицију и војну и да се то, да буде тужилаштво у Дрвару и тако да то је била замисао, вероватно то се нису договорили, у то не улазим, мислим врх војске и врх полиције и не знам већ како ко је требао да се договори а била је та нека идеја да се формира једна добра квалитетна екипа пошто би се тад окупили сви бивши припадници Центра јавне безбедности Бихаћ у којем сам ја радио пре рата, људи са искуством и формирала би се једна озбиљна екипа за увиђај за ...

Председник већа: Довољно. Претходни сведок који је саслушан је изјавио да сте Ви сачинили ту документацију када сте изашли на лице места и да је то остало код Вас. Које сте Ви то предали?

Сведок Душан Поповић: Пазите, документација та што је сачињена, ја сам мислио тог момента, да ли је то, вјероватно нисмо могли одмах то учинити јер он ако је фотографисао тад то је онда морало проћи дуже времена да се оде у Петровац да се ураде фотографије, ми нисмо имали услова за то, и документација наша некаква акта, омот не знам ни ја, то је све остало у Рипчу, то је било у тој просторији. Касније кад је дошло до офанзиве сва документација је доле на том простору остала тако да ми фактички кад смо први пут то избегли из те наше базе према Кулен Вакуфу, према Дрвару, нисмо имали ниједан папир, па смо поново кад смо се вратили поново почели да формирамо ту неку своју базу, неку своју евиденцију која је поново нестала и тако. Значи све што је било записано то је остало доле и то мени није познато сад шта је с тим урађено мислим. Да ли је то, ја сам добио информацију од једнога полицајца да та

документација да су они запалили пре него што су морали да беже из станице што ја овај сам одмах рекао њему да му не верујем зато што не верујем да може документација тако брзо, то је страшно брзо било, то је за 10 минута што кажу се бежало, за 10 минута се то није могло, није могло једноставно изгорити сад дал је остала у неком, ту на столу, дал је неко дошао после у њен посед, то не знам, то ми није познато.

Председник већа: Добро. Ви сте дакле од начелника командира Цимеша Душана послати на овај увиђај, је ли тако?

Сведок Душан Поповић: Да.

Председник већа: Ви и Кокот Бранко?

Сведок Душан Поповић: Да.

Председник већа: Када сте се вратили у полицијску станицу, шта сте га обавестили, о чему?

Сведок Душан Поповић: Па рекли смо оно шта смо ми, шта смо видели на лицу места и овај, значи усмено, онда смо и направили забиљешку или записник сад ја, не сећам се у којој је то форми било зато што овај рекао сам није још дефинисано тужилаштво, углавном у сваком случају је било сигурно овај у некој форми написано и онда смо ми добијали информације да можда нам је чак и он рекао не сећам се тога, ко вам је то рекао да постоји лице у Рипчу које је преживело то отац и син. Па смо ми онда отишли...

Председник већа: Добро. Ви сте рекли у Вашем исказу када су Вам ови полицајци показали то место где је дошло до убистава цивила да је то било место где су побијени цивили а то је било тачно испред једне куће, тако наводите у овом исказу.

Сведок Душан Поповић: Ја такву слику имам овај...

Председник већа: Да ли можете да нам опишете мало да ли Вам је он показао само место испред те куће или Вам је показао више места ту у близини?

Сведок Душан Поповић: Показивано је то, да је то ратно, то је подручје не знам како да, воћњак је то поред пута. Значи има воћки више није то плантажни...

Председник већа: Поред ког пута? Можете само прецизно?

Сведок Душан Поповић: Молим?

Председник већа: Поред ког пута? Асвалтног пута?

Сведок Душан Поповић: Пута тог који води правац мислим правац Рипач, Кулен Вакуф.

Председник већа: Кулен Вакуф. Добро.

Сведок Душан Поповић: То је тај пут. И овај, ту на том једном месту кажем тога се сећам тог момента да смо испред неке куће стајали да има ту један простор који је чист, иначе друго ја ништа немам слике.

Председник већа: Да ли се сећате да сте видели неки објекат који је горео или гори?

Сведок Душан Поповић: Тог момента дал је горио или није, не сећам се.

Председник већа: Да ли сте видели неки запаљени објекат у близини?

Сведок Душан Поповић: То су све муслиманске куће, иначе куће које су паљене овај или раније или не сећам се да ли је тог момента било, да ли је тог момента било некога, углавном осетио се тај, могао се осјетити тај не знам како, у зраку тај мирис паљевине некакве нешто али не сећам се сад да ли је овај, да ли је тог момента...

Председник већа: Ви сте рекли када сте дали овај Ваш претходни исказ...

Сведок Душан Поповић: Добро, тих година могао сам говорит...

Председник већа: Сећам се да сам на том месту видео да нешто гори и видео сам и гардеробе разбацане. Да ли се сећате где сте тачно видели те разбацане гардеробе и колико је то рецимо далеко од овог асвалтног пута и колико је далеко од те куће?

Сведок Душан Поповић: Па то је негде та гардероба је, како сад ја могу како се могу сад сјетити, могла да буде и крај пута на трави, не знам ни ја вероватно су то...

Председник већа: Не, ја Вас питам конкретно да ли се сећате или не? Не где би могло да буде него да ли се сећате где сте видели ту гардеробу и то што гори?

Сведок Душан Поповић: Сад се не сећам и конкретно не могу не сећам се тачно где сам видео али...

Председник већа: Рекли сте мислим да је горео кров од куће где се то испред све дешавало. Да ли се сада сећате?

Сведок Душан Поповић: Да је кров горио од куће.

Председник већа: Ја читам оно што је наведено у записнику о Вашем испитивању.

Сведок Душан Поповић: Не знам, мислим да, могуће је не могу да тврдим али сада не са ове позиције се не сећам.

Председник већа: Не сећате се тога?

Сведок Душан Поповић: Па могуће мислим имао сам тад друкчију неку слику, не сећам се.

Председник већа: Добро. Кажите ми само још што се тиче ових службених возила, да ли Вам је познато полицијска станица у Рипчу са седиштем у Рипчу којим је возилима располагала у то време?

Сведок Душан Поповић: Па станица у Рипчу је могла имати плавог „Голфа“ овога службенога, имала је бели „Голф“ цивилни „Голф“ кога је возио начелник, дужио је начелник станице, био је још један „Голф“.

Председник већа: Цимеша Душан јел?

Сведок Душан Поповић: Цимеша Душан. Био је још један бели „Голф“...

Председник већа: Искључиво он?

Сведок Душан Поповић: Па углавном он али по потреби значи ако је то била потреба нека ако се ми обратимо да нам нешто треба, онда нам је он то. И био је још један бели „Голф“ којег је дужио на неки начин углавном он управљао командир резервног састава полиције у Рипчу Филиповић Стево и још једно возило старо то није службено „Ланча“ чини ми се да је била нека коју је возио командир полиције али то је била приватна „Ланча“ тако да нисмо га користили. Ми као крим. служба нисмо имали возило.

Председник већа: Да ли сте имали неки војни камион?

Сведок Душан Поповић: Не војни, имали смо онај полиција је имала „110“ војну једна је била она више СМБ боја.

Председник већа: Какав је то?

Сведок Душан Поповић: Како да објасним?

Председник већа: Шта је „110“?

Сведок Душан Поповић: Камион са страницама не знам како бих га, како бих га описао, у почетку је било то од војске.

Председник већа: За шта је служио он? У које сврхе је служио?

Сведок Душан Поповић: Па за разноврзне за превоз, углавном је највише кориштен за превоз војске кад је овај, кад треба на даљи терен да их возе или

евентуално ако је на линији дошло до пробоја, онда да се пребаци горе углавном то, за те потребе била је СМБ боја, касније су мислим да то полиција фарбала у плаву боју.

Председник већа: Ви сте рекли када сте саслушани у Вашем претходном исказу да је Михајловић Горан био возач „110“ у Кулен Вакуфу.

Сведок Душан Поповић: Да, он је возио ту „110“ и у Рипчу и у Кулен Вакуфу како кад, мислим ја га увек тако замишљавам као кад споменете неко име, одмах њега видим у томе камиону и то у униформи оној старој југословенској што каже Титиној плавој униформи, пошто тад није на почетку било ни униформи и њега увек тако, и он је био резервни полицајац у Рипчу али је, у Рипчу па је онда и у Кулен Вакуфу сад временски кад је прешао то не знам.

Председник већа: Добро. Рекли сте да је овде окривљенго Ђуру Тадића сте виђали раније и познато Вам је...

Сведок Душан Поповић: Виђао али се нисмо ми нешто мислим нисмо...

Председник већа: Био војно ангажован у рајиновачкој чети.

Сведок Душан Поповић: Рајиновачка чета да.

Председник већа: Да ли се сећате какву је униформу носио, евентуално наоружање?

Сведок Душан Поповић: Па не сећам се, углавном значи ја само могу рећи уопштено да углавном већина у то време већина припадника војске носила је СМБ, ону стару униформу, понеко од њих је имао маскирну али то је реткост, значи углавном су имали те старе, чохане или оне како су се звале некад оне градске униформе ове СМБ боје, од наоружања су већина тих бораца је имала аутоматске пушке, полуаутоматске и аутоматске пушке сад да ли краћи или дужи кундак то, а конкретно за њега не сећам се како је он...

Председник већа: Добро. Ви сте дошли на лице места, показали су Вам резервни полицајци где су убијена цивилна лица, нема тела, како сте реаговали у том случају? Да ли сте вршили неку истрагу, да ли сте саслушавали неког у вези тих околности где су нестала та тела до момента вршења увиђаја? Ипак је то кратки период.

Сведок Душан Поповић: Нисам разумио.

Председник већа: Кажем, да ли сте било које радње преузели..

Сведок Душан Поповић: На лицу места да ли смо радили?

Председник већа: Не, или на лицу места или кад сте се вратили у полицијску станицу да ли сте обавили било каква саслушања на околности где су та лица за тако кратко време нестала?

Сведок Душан Поповић: Не сећам се да ли смо обавили разговор на те околности јер нисмо имали информације с ким би обавили разговор на те околности где су нестали. Једноставно то је за нас била...

Председник већа: Па ево, да ли сте те припаднике резервног полицијског састава питали о томе?

Сведок Душан Поповић: Па не знам, ја не сећам се да смо ми, разговарали јесмо вероватно али да сам имо неку конкретно информацију ја се не сећам да сам имо конкретну информацију јер реко сам да би је сигурно ја преточио у неку забиљешку, могло је бити само овако разговор, ако дођем до неке информације да је прибиљежим ако не.

Председник већа: Кажете, они су Вам показали место где су убијени људи, где су била тела?

Сведок Душан Поповић: Па не, они нису, не знам како су они могли знати место где су убијени, него су овај, подручје где се то догодило, где је тај воћар, воћњак где је, где су они радили обавезу, где је њих маса, што се каже, било скупљено, када су радили, када су брали те, скупљали шљиве, али конкретно, мислим, нису могли рећи конкретно, „е овде је неко убијен или овде“, неко то шире подручје..

Председник већа: Они су Вама само показали где је.

Сведок Душан Поповић: Да, то је то, то је та локација на којој се то догодило.

Председник већа: Где се проводила та радна обавеза, локацију?

Сведок Душан Поповић: Да, да, локацију на којој је, та радна обавеза на том скупљању шљива била, где су, где је на њих пуцано, у то време.

Председник већа: Они су Вам показали где је на људе пуцано?

Сведок Душан Поповић: Па вероватно је у томе и пуцано, да, мислим, јер овај, чим је, касније када смо ми сазнавали да је неко, јавио се, не знам, однекуд, да је побегао, онда значи, ваљда они нису били груписани, него оно ко је.

Председник већа: Ви немате никакву информацију о томе, чија и која техника је коришћена за уклањање тих тела?

Сведок Душан Поповић: Не.

Председник већа: Ко је то радио?

Сведок Душан Поповић: Ништа.

Председник већа: Никакве радње нисте у оквиру полицијских органа тадашњих спроводили.

Сведок Душан Поповић: Никакве, никакве.

Председник већа: У циљу утврђивања тих околности?

Сведок Душан Поповић: Нисмо ми имали никакве информације, не знам каква је ситуација у војним, да ли су они имали, да ли они знају, не знам, ми нисмо имали никакве информације, чиме и како је то, где, где је то смакнуто, једноставно кажем, нико, нико нам, бар ја се не сећам да нам је неко дао било какву информацију која би нам могла послужити у неке даље истраге, за. Фактички те истраге, да Вам кажем, одмах, тог момента је било, пуцала је линија, горе на тој линији раздвајања, тако да је то један хаос у то време је био и било је скупљање полиције или било кога цивила, не знам да ли је неко од мојих из крим.службе, да ли је неко отишао да се попуњава та линија, значи, сада смо ми оптерећени са другим, исто тако, да се то све, сада не може, не знам како би то рекао, ниси могао очекивати било какве, некакве озбиљније истраге, оне у правом смислу како би то требало, од увиђаја па даље, значи, нема ни тужиоца, нема ни судије, немамо апсолутно ништа, него оно дај да прикупимо информацију, коју год информацију да добијемо да је ставимо негде у омот, да негде стоји, да чека за нека времена, за будуће, да се дође до истине.

Председник већа: Добро, да ли имате још нешто да изнесете? Да ли има неких накнадних питања? Нема. Реците нам само, да ли захтевате исплату трошкова, да ли сте имали неке трошкове за долазак на данашњи претрес?

Сведок Душан Поповић: Имам, дошао сам са приватним возилом.

Председник већа: Са приватним возилом?

Сведок Душан Поповић: Да.

Председник већа: Вашим приватним возилом сте дошли?

Сведок Душан Поповић: Да.

Председник већа: Кажите нам, колики су Вам трошкови доласка са својим приватним возилом?

Сведок Душан Поповић: Па не знам ја сада како, овај, ја сам усую гориво када сам кренуо и мислим не знам уопште, углавном то је негде око 350 – 700 километара

отприлике је то укупно, па сада да ли има неки норматив за потрошњу просечну ја не знам.

Председник већа: Па ево, као и претходном сведоку.

Сведок Душан Поповић захтева исплату трошкова на име путних трошкова од [REDACTED] до Београда.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова поступка сведоку Душану Поповићу на име трошкова горива за своје лично возило у вези доласка из [REDACTED] на главни претрес у Београд, у укупном износу од 9.000 динара.

Након испитивања, сведоку је допуштено да се удаљи из суднице.

Можете ићи.

Сведок Душан Поповић: Хвала.

Председник већа: Ми смо саслушали све сведоке, чије је саслушање било предвиђено за ова три судећа дана. Послали смо позиве, као што сте већ обавештени, за саслушање путем видеоконференцијске везе сведока Зорана Тадића, Јовице Тадића, Зорана Берге, Жељка Бабића и сведока С [REDACTED] Т [REDACTED] која се изјаснила пред тужиоцем Унско-санског кантона Бихаћ да жели да сведочи и једино може да сведочи путем видеоконференцијске везе. И дакле, одредили смо саслушање из Суда Босне и Херцеговине дана 25. октобра у 12 часова.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ОДЛАЖЕ.

Наредни претрес на ком претресу ће путем видеоконференцијске везе из Суда у Босни и Херцеговини бити испитани сведоци С [REDACTED] Т [REDACTED] Зоран Тадић, Јовица Тадић, Зоран Берга и Жељко Бабић, биће одржан дана:

25. октобра 2013. године у 12 часова,

што је присутнима саопштено уместо позива.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА